

اداره خانه سی :

محلہ بخشہ بازاری صاحبگیر خانہ ۱۶

آبولا

صاحب امتیاز و مدیر مسئول :

آریستورولوس ده خربندیسی

Αβ' Ολ'α

Τὸ σύμβολόν μας: ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

✉ ΓΡΑΦΕΙΑ Κ

ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ-ΠΑΖΑΡ, ΣΑΥΤΣΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16

ΤΙΜΗΜΑ ΠΡΟΤΥΠΗΣ

Εσωτερικὸς ἔτησίᾳ γρ. 30 | Ἐξωτερικὸς ἔτησίᾳ φρ. 10
> ἑξάμην. > 20 | > ἑξάμην. > 6

ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΟΛΥΤΕΛΗΣ

Εσωτερικὸς ἔτησίᾳ γρ. 54 | Ἐξωτερικὸς ... φρ. 18
ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 30 ΠΑΡΑΔΕΣ

ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ

ΔΙ' ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΝΟΝΤΑΙ

Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.

Ἀνάπανσις.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΤΟ ΑΝΤΑΛΛΑΓΜΑ

Ἐν τῇ ὁμιλίᾳ, ἣτις ἀναφέρεται εἰς τὴν αὐριανὴν εὐαγγελικὴν περικοπήν, ὁ Χριστὸς ὁμιλεῖ καὶ περὶ τοῦ ἀνταλλάγματος, τὸ ὁποῖον ἠθελέ τις προκρίνει ἀπὸ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, καὶ ἐπάγεται :

— Τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ ;

Διὰ τοῦτου καὶ δι' ὧν σχετικῶν ἀναπτύσσει τὴν ἀλήθειαν ταύτην ὁ μέγας Διδάσκαλος, ἐξαίρει τὴν ὑπεροχὴν τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τῆς ὕλης, καὶ τῆς ἀνωτέρας ἠθικῆς ὑποστάσεως αὐτοῦ ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς τὰς ὕλικας καὶ προσκαίρους ἀπολαύσεις.

Ἰνωστὴ εἰς ὄλους εἶναι ἡ περιφρόνησις, δι' ἣς ἡ θρησκεία ἡμῶν περιβάλλει κάθε τι, τὸ ὁποῖον δὲν ἀποβλέπει τὴν ψυχὴν καὶ δὲν σκοπεῖ τὴν περικόσμησιν αὐτῆς διὰ τῆς ἀρετῆς. Ἐπειδὴ δὲ ἐπεκράτησεν ἡ ἀντίληψις, ὅπως εἰς τὸ σῶμα ἀποδίδονται τὰ διάφορα καὶ ποικιλώματα πάθη, τὰ ὁποῖα οὐχὶ σπανίως κυριεύουσι τὸν ἄνθρωπον, καὶ ἐπειδὴ εἰς τὸ σῶμα παρουσιάζονται ταῦτα ἐδρεύοντα, διὰ τοῦτο ἡ τοιαύτη τῆς θρησκείας ἡμῶν διάθεσις πρὸς τὰ πάθη ταῦτα συνολικῶς φαίνεται ἀποδιδόμενη εἰς τὸ σῶμα.

Κατ' ἀντίθεσιν πρὸς αὐτό, ἐν τῇ τοιαύτῃ ἐννοίᾳ ἔχομεν τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου, τὸ ἀνώτερον τοῦτο στοιχεῖον τῆς ὄντοτης αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ φαίνεται περικλεῖον ὅλας τὰς ὑψηλὰς καὶ εὐγενεῖς τοῦ ἀνθρώπου τάσεις, τὸν πόθον τῆς βελτιώσεως, τὴν ὀρεξίν πρὸς τὴν ἀλήθειαν, τὴν ἁρμονίαν ἑαυτοῦ πρὸς τὰς ὑπάτας ἀρχὰς τοῦ ἀληθοῦς καὶ τοῦ δικαίου.

Ἐν τῇ ἐκδοχῇ ταύτῃ τὰ πάθη ἀντιστρατεύονται πρὸς τὰς εὐγενεῖς ταύτας τάσεις, τὰ μὲν τείνοντα, ὅπως σύρῃσι τὸν ἄνθρωπον, παραδεδωμένον εἰς τὸ ἄρμα των, καὶ κυλίωσιν αὐτὸν εἰς τὸν βόρβορον καὶ τὴν ἰλύν, ἡ δὲ προσπαθοῦσα, ὅπως ἀπαλλάξῃ αὐτὸν ἀπὸ τούτων καὶ τὸν ὀδηγήσῃ εἰς κόσμους διαρκοὺς γαλήνης, ὅπου πληροὶ τὸ φῶς τῆς θεότητος καὶ ἡ ἀκτινοβολία τῆς ἀληθείας.

Αἱ διάφοροι καὶ τελειῶς ἀντίθετοι αὗται τάσεις δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἰκανοποιηθῶσιν ἐν ταύτῃ, δὲν δυνάμεθα νὰ ὑπηρετῶμεν εἰς δύο ταυτοχρόνως ἰδανικά. Κατ' ἀντίθεσιν ἐν ἑξ' αὐτῶν θὰ ποδοπατήσωμεν, διὰ νὰ ἰκανοποιήσωμεν τὸ ἕτερον.

Ἡ ἐκλογὴ ἀπόκειται εἰς ἡμᾶς. Ποῖον τῶν ἀντικρουομένων τούτων ἰδανικῶν θέλομεν θεωρήσει ἡμέτερον ; Ἄν προτιμήσωμεν τὰ πάθη, θέλομεν καταστρέψει ἀθεραπεύτως τὴν ψυχὴν μας ; ἂν ἰκανοποιήσωμεν τὸ κτήνος, θέλομεν φονεύσει τὸν ἐντός μας ἠθικὸν ἄνθρωπον. Ἄλλὰ τίνα ἀξίαν ἔχει πλέον ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, εἰς τὸν ὁποῖον ἡ ἐνδόμυχος φωνὴ τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἀληθείας ἐπαυσε νὰ λαλῇ ; ποῖον εἶναι τὸ ἀντάλλαγμα, δι' οὗ δυνατόν νὰ ἐξαγορασθῇ ἡ πώρωσις, ἡ ἐξαχρείωσις, ἡ διαφθορά, ἡ κακία ;

Οὐδ' ὅλα τ' ἀγαθὰ τοῦ κόσμου ἂν συγκεντρωθῶσιν εἰς ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν ἄνθρωπον, πάλιν δὲν θὰ εἶναι δυνατόν ν' ἀντικαταστήσωσι τὰς φυγαδευθείσας αὐτοῦ ἀρετάς, οὐδὲ νὰ ὑψώσωσιν αὐτὸν ἐκεῖσε, ὅθεν ἐξέπεσεν,

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η ΟΚΝΗΡΙΑ

Ἄρας καὶ λιβέλλους συνείθισε νὰ στεγάζῃ πάντοτε ὁ τίτλος αὐτὸς κατὰ τῆς ὁκνηρίας. Θὰ ἐκπλαγῆς ἄρα γε, ἀναγνώστα, ἂν ἴδῃς σήμερον ὑπ' αὐτὸν τὴν ὑπεραπολογία τῆς ;

Ἡ ὁκνηρία εἶναι ἐξ ἐκείνων τῶν ἰδιοτήτων, αἱ ὁποῖαι ὁμόθυμον καὶ γενικὴν ἀπέσπασαν τὴν ὀργὴν καὶ τὴν ἐχθρὰν τῶν διανοουμένων. Πατέρες ποικιλοτάτων θρησκειῶν, φιλόσοφοι ἀντικρουομένων πλειστάκις φιλοσοφικῶν συστημάτων, συγγραφεῖς καὶ κοινωνιολόγοι, ποιηταὶ καὶ παραχαράκται, ἱεροκήρυκες καὶ δῆμιοι, ὅταν ὁμιλήσωσι περὶ ὁκνηρίας, θὰ εὐρωσι πάντοτε ἐν πρόχειρον ἐπίθετον, μὲ τὸ ὁποῖον νὰ τὴν στολίσωσι. Καὶ τὸ ἐπίθετον αὐτὸ θὰ εἶναι παρμένον ἀπὸ τὸ λεξικὸν τῶν ὕβρεων, τῶν καταρῶν, ἀπὸ τὸ λεξικὸν, ὅπου εἶναι συγκεντρωμένοι αἱ λέξεις τῆς ἀπεχθείας, τοῦ μίσους, τοῦ ἄγους, τῆς προγραφῆς.

Δυστυχισμένη λέξις ! Φάρε, ὡς ὁ Ἄτλας ἢ ὁ Τάνταλος, τὸ φορτίον, τὸ ὁποῖον τῆς ἀπεσώρευσαν οἱ αἰῶνες, καὶ ὅμως οὐδὲν ἴχους διαμαρτυρίας διαγράφεται ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς, οὔτε εἰς σπασμοὺς τῶν μυῶν τῆς, οὔτε μία φωνὴ ἐκφεύγει ἐκ τῶν χειλέων τῆς.

Δὲν τολμᾷ ν' ἀπολογηθῇ κἄν, καὶ ὄχι μόνον αὐτὴ, ἀλλὰ καὶ ὅσοι τυχόν αἰσθανθοῦν κάποιαν συμπάθειαν πρὸς αὐτὴν, ὅσοι τὴν λατρεύουσι ἀκόμη, πάλιν δὲν τολμοῦν νὰ ψιθυρίσῃσι κατὰ ὑπερ αὐτῆς, ἀλλὰ κρύπτουσι τὴν λατρείαν τῆς ὑπὸ τὴν προσωπίδα τῆς ἀντιπάλου αὐτῆς φιλοπονίας, καθὼς οἱ πρῶτοι χριστιανοὶ ὑπὸ τοὺς ναοὺς τῶν εἰδώλων τὰς σκοτεινὰς κατακόμβας των.

Εἶναι καιρὸς νὰ λεχθῇ ὅμως ἡ ὑπερ αὐτῆς ἀλήθεια. Ὅσοις θελήσῃ νὰ τὴν ὑποστηρίξῃ, ἂν μὴ νομίσῃ, ὅτι εἰσάγει εἰς τὸν Ὀλυμπον τῶν θεῶν τοῦ ἀνθρώπου «καὶνὰ δαιμόνια». Ἄν ὑπάρχῃ, ἄλλως τε, δαιμόνιον, τὸ ὁποῖον ἀριθμεῖ τὴν ἀρχαιοτάτην λατρείαν, ἀρχαιοτέραν καὶ τῆς Ἰσίδος καὶ τῆς Ἀστάρτης, αὐτὴ εἶναι ἡ ὁκνηρία, μὲ τὴν διαφορὰν, ὅτι, ἂν τὰ εἰδῶλα ἐκείνων κατέπεσαν ἀπὸ τῶν ναῶν καὶ μετεφέρθησαν εἰς τὰ μουσεῖα, καθὼς οἱ σκελετοὶ παλαιοντολογικῶν θηρίων τῶν ἐξαλειφθέντων ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς, τὸ εἶδῶλον τῆς ὁκνηρίας κείται πάντοτε ὑψωμένον, δέχεται τὴν λατρείαν μας καὶ σήμερον, ὅπως καὶ ἄλλοτε, ἢ μᾶλλον σήμερον περισσότερο, παρὰ ποτέ.

Ἄν ὀψῃ τις ἐν βλέμμα εἰς ὅτι ἔχει περὶ ὁκνηρίας λεχθῇ, θὰ εὖρη προχειρότατα καὶ ἄνευ κόπου, εἰς τοὺς κόμους τῶν ἠθικολόγων συλλογῶν, μακρὸν, ἀτέρμονον περιδέραιον δυσαρῆστων προσδιορισμῶν.

Λέγουσι, ὅτι ἡ κίνησις εἶναι ζωὴ καὶ δὲν διστάζουσι νὰ ταυτίσωσι ἐκείνην πρὸς ταύτην. Ἡ διαρκὴς κίνησις, ἡ ὁποία οὐδὲν ἄλλο εἶναι, παρὰ φιλοπονία καὶ ἐργασία, θεωροῦν, ὅτι εἶναι αὐτὸ τὸ πρῶτον καὶ τὸ κυριωδέστερον στοιχεῖον τῆς ζωῆς. Αὐτὸ εἶναι μία ἀρχή, τὴν ὁποῖαν ἐδέχθη ἡ ἐπιστήμη καὶ συνυπέγραψε μετ' αὐτῆς καὶ ἡ πείρα. Ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ταύτην πηγάζουσι ἐν τούτοις ποικίλαι ἐντολαί, δι' ὧν προτρέπεται ὁ ἄνθρωπος πρὸς τὴν ἐργασίαν, τὴν φιλοπονίαν, τὴν κίνησιν. Καὶ αἱ ἐντολαὶ αὗται φέρουσι ὡς ἐμφθόν, ὅτι διὰ τῆς φιλοπονίας καὶ τῆς ἐργασίας ἐπιτυγχάνεται ἡ εὐδαιμονία.

Δύναται τις νὰ διαφωνήσῃ ἰσοβαρῶς πρὸς τὴν ἰδέαν ταύτην. Ἀνοίξατε ἓνα οἰονδήποτε τόμον ποιητικῆς συλλογῆς, ἀναγνώσατε τυχαίως μερικὸς στιχοὺς ἀπὸ τὴν πρώτην τυχοῦσαν σελίδα τῆς. Θὰ ἀκουσθῶσιν εὐθύς σκόνοι, παράπαν, θρηνοὶ. Οὐδεὶς ἐκ τῶν ποιητῶν αὐτῶν εὖρε τὴν εὐδαιμονίαν εἰς τὴν ζωὴν, οὐδεὶς ἰκανοποιήθη ἀπὸ τὸ ἰδανικόν, τὸ ὁποῖον ἐπεζητήσε, καὶ ἀπελπίσας, ἀπογοητευμένος, ζητεῖ τὸν θάνατον ὡς τὸ μόνον μέσον, δι' οὗ θέλει ἐπιτύχει, ὅτι ἡ ψυχὴ του ἐπόθησε καὶ ματαίως ἀνεξήτει κατὰ τὸν πλάνητα βίον τῆς.

Ἄλλὰ, καταρῶμενος τὴν ζωὴν, δὲν νομίζετε, ὅτι καταρῶται αὐτὸ τὸ πρῶτιστον στοιχεῖόν τῆς, τὴν κίνησιν καὶ τὴν φιλοπονίαν, ἐπιμαλούμενος δὲ τὴν

εὐδαιμονίαν τοῦ θανάτου, ὅστις εἶναι τῆς ζωῆς ἀντίθεσις, δὲν ὁμολογεῖ, ὅτι ἡ ὁκνηρία εἶναι ἡ μόνη, ἣτις δύναται νὰ κορηγήσῃ τὴν εὐδαιμονίαν ;

Εἰς τὸν Βουδισμόν ἡ ὁκνηρία, ἡ ἀπροθυμία πρὸς τὴν ἐργασίαν, ἡ φειδῶ πάσης κινήσεως ἀπετάλει τὸ ὑπατον σημεῖον τῆς εὐδαιμονίας. Τίς ἀγνοεῖ τὴν Νισβάναν, ἡ ὁποία καὶ σήμερον εἶναι ἀπαντᾷται εἰς τοὺς φακίρας τῆς ἀπὸ Ἀνατολῆς ;

Ἡ ὁκνηρία, ἂν ἐκδηλωθῇ εἰς ὅλας τῆς ζωῆς τὰς ἐκφάνσεις, ἂν ἐπικρατήσῃ τόσον εἰς τὸ σῶμα, ὅσον καὶ εἰς τὴν καρδίαν, καθὼς καὶ εἰς τὸ πνεῦμα, τοῦλάχιστον ἂν δὲν παράσχῃ τὴν τελείαν, τὴν ἀνεφικτον εὐδαιμονίαν, θέλει προσυλλάξῃ ὅμως τὴν ζωὴν ἀπὸ τὰς φοβερὰς συγκινήσεις, αἱ ὁποῖαι τὴν συγκλονοῦν ἀδιακόπως.

Οἱ φιλόσοφοι συνιστῶσιν ἀπάθειαν πρὸ τῶν δεινῶν καὶ ἀδιαφορίαν ἀκόμη καὶ πρὸς τὴν χαρὰν, καὶ τοῦτο τὸ θεωροῦσιν ὡς πρώτην βαθμίδα τοῦ ἀληθῶς ὑπερέστερου βίου, καὶ ὅμως τί ἄλλο τοῦτο εἶναι, παρὰ ἡ ὁκνηρία τοῦ πνεύματος καὶ τῆς καρδίας πρὸς τὰς ἐπερχομένας ἐντυπώσεις καὶ τὰ αἰσθήματα, ἡ ἀπροθυμία τῆς, ὅπως ἐξυμνήσῃ, ἐργασθῇ καὶ τὰ εἰσαγάγῃ εἰς τὸν ἐσωτερικὸν τῆς κόσμον ;

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ὕλικὴν ὁκνηρίαν, ταύτην ἡ πρόοδος προσπαθεῖ ἐπιμελῶς νὰ πολιτογραφήσῃ εἰς τὰς δέλτους τῆς καὶ τείνει μάλιστα νὰ τὴν ὑψώσῃ βασιλίαν τῆς. Ἄλλοτε ἐν ἔργον διὰ νὰ ἐπιτελεσθῇ ἀπῆται χιλιάδας ἐργασιῶν, ἐκκτοντάδας ἡμερῶν καὶ ὄγκον ἀνυπολόγιστον προσπαθείας. Αἱ πυραμίδες τοῦ Νεῖλου εἶσθε μικρὸν παράδειγμα τούτου. Σήμερον ἡ πρόοδος δημιουργεῖ ἔργα θαυμασιώτερα καὶ ὀγκωδέστερα μὲ μηδαμινὰς προσπαθείας καὶ μὲ ἐλάχιστας χεῖρας καὶ εἰς ὀλίγῳ χρόνον. Ὁ ἠλεκτρισμὸς, ὁ ἀτμός, ἡ ὑδραυλικὴ καὶ ὅλοι οἱ συνδυασμοὶ τῶν θετικῶν ἐπιστημῶν ἀντικατέστησαν τὰς χεῖρας, τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ἐργάτας, τοὺς δούλους, οὐδεὶς δὲ ἐκπλήσεται πρὸ τῆς ἰδέας, καθ' ἣν θὰ ἔλθῃ στιγμή, ὅποτε μ' ἓνα κομψίον καὶ μ' ἓνα δάκτυλον θὰ εἶναι δυνατόν νὰ κινήθῃ ὁλόκληρον ἐργαστάσιον ἢ συνδυασμὸς ἐργαστασιῶν, τὰ ὁποῖα θὰ στείρωσι τὸν σίτον, θὰ τὸν ὤρμαζῶσι, θὰ τὸν θερίζωσι, θὰ τὸν ἀλωνίζωσι, θὰ τὸν ἀλέθωσι, θὰ τὸν ζυμόνωσι, θὰ τὸν ψήνωσι καὶ αὐτομάτως θὰ τὸν διανέμωσιν εἰς μικρὰ, κομψί, ροδίζοντα φρατζολάκια πρὸ ἐκάστου πολίτου κατὰ τὴν ὄραν τοῦ γαστρώματος.

Ἄλλ' αὐτὸ εἶναι ἢ δὲν εἶναι ἡ ἐπικρατήσις τῆς ὁκνηρίας ;

Τὴν ὁκνηρίαν τοῦ πνεύματος λεληθότως ἐξυμνεῖ ἡ νεωτέρα φιλοσοφία. Εὐρέθη μάλιστα καὶ συγγραφεὺς, ὁ Μέτσερλιγγ, ὁ ὁποῖος δὲν ἐδίστασε νὰ προτιμήσῃ τὴν τελείαν ἀμάθειαν ἀπὸ τὴν σημερινὴν γνῶσιν, ἣτις ἀποτελεῖ καὶ θὰ ἀποτελῇ ἀπέναντι τοῦ μυστηρίου, ποῦ κρύπτεται ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον, μίαν κομικῶς μικρὰν σταγόνα τοῦ ὅλου ὠκεανοῦ.

Ἄφου λοιπὸν μὲ τόσας προσπαθείας ἀδιαπίπτους καὶ ἐπιμόνους ὁ ἄνθρωπος ἐν συνόλῳ μόνον μίαν σταγόνα ἠντλησῃ, σταγόνα ἀνεπαρκῆ, καὶ οὐχὶ σπανίως ὕδατος βρωμεροῦ καὶ δυσώδους, ἣτις οὐχὶ μόνον τὴν δίψαν του δὲν ἰκανοποιεῖ, ἀλλὰ ἴσως καὶ τὸν δηλητηριάζει, δὲν θὰ ἦτο προτιμώτερον ν' ἀποξενωθῇ τῆς σταγόνας ἐκείνης, ἀλλὰ καὶ ἐν ταύτῃ τόσῃς ἐπινοητικῆς ἐργασίας, ποῦ τοῦ ἐξαντλεῖ τὴν ζωὴν ;

Ἡ ὁκνηρία ἐπὶ πλέον κατηγορεῖται ὡς μήτηρ ὅλων τῶν κακιῶν. Οὐδὲν τούτου ψευδέστερον. Τὸ κακόν, διὰ νὰ γίνῃ, ἀπαιτεῖ ἐργασίαν, ἀπαιτεῖ σὺλληψιν, συνδυασμοὺς, προσπάθειαν, ἐκτάσεις, δρᾶσιν. Ὁ κακοποιὸς δὲν εἶναι δυνατόν νὰ εἶναι ὁκνηρὸς ; θὰ εἶναι τούναντιον φιλοπονότητος, ἐργατικῆς, ἐπινοητικῆς, καλῆς ἐργατικῆς. Δὲν φονεύεται εἰς ἄνθρωπος, ἂν δὲν ὑψωθῇ μία χεῖρ, οὔτε σμωφαντεῖται μία ἀθωότης, ἂν δὲν κινήθῃσιν ἐπιμόνως τὰ χεῖλη. Ἄλλὰ μήπως θὰ ἐπληροῦντο τόσον κακῶς καὶ αὗται αἱ δύο στήλαι, ἂν ἡ ὁκνηρία ἐπεκράτῃ εἰς τὸν δημιουργόν των ;

Ε. Κ. Μ.

ΨΕΥΤΡΑ ΑΓΑΠΗ

Ήλθεν ἡ νύκτα καὶ τὸ χωριό, σάν μιὰ ψυχὴ, γλυκοποιμήθηκε στὴν πλαγιὰ τοῦ βουνοῦ. Ὁ ὕπνος ἔδρε στὴν ἀγκαλιὰ του σπιτία, δένδρα κι' ἀνθρώπους. Σὲ λίγο τ' ὄλοστρογγυλο φεγγάρι, ἤσυχο καὶ βουβό, σάν νὰ μὴν ἤθελε νὰ ταράξῃ τὸν ὄμορφο ὕπνο, πρόβαλε ἀπ' τὴν ψηλὴ κορυφὴ καὶ ψήλωσε σάνω ἀπ' τὰ λευκὰ σπιτάκια. Τὸ φῶς χύθηκε σιγαλὸ σ' ὅλα τὰ γινώριμα μέρη. Πλημμύρησε ὄλογορα, χύθηκε ἀνάμεσα σὰ κλαδιὰ, γλύστρησε στ' ἀνοίγματα τῶν παραθυριῶν, κατέβηκε ἀπὸ τῆς σαθρωμένεσ στέγες, πέρασε ἀπὸ τρύπες καὶ χασμαδάδες, καὶ μοίρασε ἀπὸ ἓνα γλυκὸ ὄνειρο σὲ κάθε κρεβάτι.

Μονάχα στὸ στρώμα τῆς ὄμορφης χήρας δὲν μπόρσεν νὰ ἀφήσῃ τὸ χάρισμά του. Καθὼς γλύστρησε ἀπ' τὴ σχισμάδα τοῦ παραθυριοῦ, ἀντίκρουσε δυὸ μεγάλα μάτια, ὀρθάνοιστα, γεμάτα δάκρυα. Φίλησε τὰ δάκρυά της καὶ τῆς χάιδεψε τὸ χλωμὸ πρόσωπο.

— Γιατί δὲν κοιμᾶσαι, ὄμορφη χήρα; Σὺ φερα ἓνα γλυκὸ ὄνειρο...

— Ὁ ὕπνος ἔφυγε ἀπὸ τὰ βλέφαρά μου καὶ τ' ὄνειρό μου τὸ βλέπω μὲ ἀνοιχτά τὰ μάτια.

Ἡ ὄμορφη χήρα συλλογιζότανε τὸν καλὸ της, ποῦ τὴν ἔφησε κ' ἔφυγε τόσο βιαστικά, λέγοντάς της πὼς θὰ ξαναγύρισε καὶ δὲν ξαναγύρισε. Καὶ δὲν ξαναγύρισε, γιατί ὁ χάρος τὸν βρῆκε στὸ δρόμο του καὶ τὸν πῆρε μαζί του.

Σάν εἶδε τὸ φεγγάρι, ἀνδρείψε ὁ κοῦμός της.

— Φεγγαράκι μου, δεῖξέ μου τὸν δρόμο νὰ πάω νὰ βρῶ τὸν καλὸ μου.

Τὸ φεγγαράκι χάιδεψε τὰ ξανθὰ της μαλλιά μὲ καλοσύνη.

Τότε ἡ ὄμορφη χήρα σκούπισε τὰ δάκρυά της, πετάχθηκε ἀπ' τὸ στρώμα, φόρεσε τὰ μαῦρά της ρούχα, σκέπασε τὸ ξανθὸ της κεφάλι μὲ τὴ μαύρη μαντίλα καὶ βγήκε σάν ἡσκιὸς ἀπ' τὴν πόρτα.

— Φεγγαράκι μου, δεῖξέ μου τὸν δρόμο νὰ πάω νὰ βρῶ τὸν καλὸ μου.

Ὁ καλὸς της, δυὸ χρόνια πῶρα, κοιμώτανε ἔρημος καὶ μονάχος κι' αὐτὸς κάτω ἀπ' τὸ ψηλὸ κυπαρίσσι, στὴν αὐλὴ τοῦ μοναστηριοῦ. Ἡ ὄμορφη χήρα πέρασε σιανὰ καὶ σταιροδρόμια, πέρασε χωράφια καὶ ρηματιές, γιὰ νὰ φθάσῃ στὸν καλὸ της, γιὰ τὸν συντροφεύσῃ ὅλη τὴν νύκτα, γιὰ τοῦ πῆ τὰ μουσικὰ τῆς ἀγάπης.

Τὸ φεγγάρι τῆς ἔδειξε τὸν δρόμο καὶ τὴν ἔφερε ὡς στὴν πόρτα τοῦ μοναστηριοῦ. Τὰ πουλιὰ καὶ τὰ κυπαρίσσια τὴν γινώρισαν ἀπὸ μακριὰ καὶ τὴν καλοδέχθηκαν μ' ἀγάπη καὶ ψυχπονοιά.

Σάν ἐμπῆκε μαυροντυμένη νερούλα στὴν αὐλὴ τοῦ μοναστηριοῦ, προὐχώρησε ἀλαφροπατώντας στὸ παχὺ χορτάρι καὶ στάθηκε μπροστὰ στὸ μνήμα τοῦ καλοῦ της. Τὰ δάκρυά της τρέχανε σιγαλὰ μέσα στὸ φῶς κάτω ἐπ' τὴ μαύρη μαντίλα, ὅπως τρέχανα κάτω ἀπ' τὸ λευκὸ πέπλο τὴν ὥρα τοῦ γάμου. Κάθησε στὴ ρίζα τοῦ κυπαρισσιοῦ κι' ἀγκάλιασε τὴν πέτρα τοῦ τάφου. Τὸ ἄσπρο καὶ χλωμὸ της χέρι χάιδεψε γλυκὰ κ' ἐλαφρὰ τὴν κρύα πέτρα σάν κοριὴ ἀγαπημένο.

— Πὼς εἶσαι κρύος, ἀγάπη μου, σάν τὸ μάρμαρο! Τὸ ἀγιάζι τῆς νύκτας σὲ πάγωσε, καλὸ μου...

Ἐσκυψε καὶ ζέστανε τὴν πέτρα μὲ τὴν ἀναπνοή της.

Ἐνα ἀηδονάκι, ποῦ εἶχε ξυπνήσει ἀπ' τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ καὶ τίναξε τῆς φτεροῦγές του ἐπάνω στὸ ψηλὸ κλαδί, ψυχπονόσε τὴν ὄμορφη χήρα καὶ τῆς εἶπε μὲ ψιλὴ φωνούλα:

— Ἄδικα κλαῖς καὶ δέρνεις, ὄμορφη χήρα. Ὁ καλὸς σου δὲν σ' ἀκούει, γιατί δὲν εἶν' ἔδωπάρα.

Ἡ ὄμορφη χήρα ξαφνιάστηκε ἀπ' τὴ φωνούλα τοῦ ἀηδονιά.

— Καλὸ μου πουλί, τοῦ εἶπεν. Ἐσύ, ποῦ συντροφεύεις τὸ καλὸ μου καὶ νανουρίζεις τὸν ὕπνο του, γιὰ πὲς μου ποῦ βρίσκεται, γιὰ νὰ πάω νὰ τὸν βρῶ.

Τὸ ἀηδονί ξαναλάλησε μὲ καλοσύνη:

— Κάθε νύκτα ὁ καλὸς σου σηκώνεται ἀπ' τὸ χῶμα, φεύγει μακριὰ καὶ μὲ τὴν αὐγὴ ξαναγυρίζει. Ἡ ὄμορφη χήρα λαχτάρησε ἀπὸ ἀγάπη.

— Γιὰ πὲς μου, καλὸ πουλί, τὸ ξαναεἶπε. Ἐσύ, ποῦ βλέπεις μακριὰ ἀπ' τὸ ψηλὸ κλαδί σου, γιὰ πὲς μου ποῦ πάει ὁ καλὸς μου;

— Ἀλλοίμονο! Δὲν ξέρεις, πτωχὴ γυναικούλα, ποῦ πᾶνε οἱ πεθαμένοι; Ὅταν ἡ νύκτα ἀπλωθῇ ἐπάνω στὰ μνήματά τους, πᾶνε καὶ βρίσκουν τῆς ἀγάπης τους.

— Κακὸ πουλί! εἶπε μ' ἓναν ἀναστεναγμὸν ἡ ὄμορφη χήρα. Κακὸ πουλί, γιατί παίζεις μὲ τὸν πόνο μου; Ἐγὼ εἶμαι ἡ ἀγάπη του καὶ πέρασαν νύκτες καὶ νύκτες κι' ὁ καλὸς μου δὲν ἦλθε νὰ μὲ βρῇ.

Τὸ ἀηδονί ψυχπονόσε τὴν ὄμορφη χήρα καὶ τῆς ξαναμίλησε μὲ γλυκύτερη φωνούλα:

— Ἄν εἶσαι ἔσύ ἡ ἀγάπη του, ὁ καλὸς σου ἔφυγε βιαστικός, γιὰ νὰ σ' ἀνταμώσῃ. Γέρισε στὸ σπιτί σου καὶ στρώσε τὸ νυφικὸ σου κρεβάτι, πρὶν προβάλλῃ ἡ αὐγούλα. Γιατί, ἂν ἀργήσῃς ἀκόμα, δὲν θὰ προφθάσῃς τὸν καλὸ σου.

Ἡ ὄμορφη χήρα ἀνεστένανε πάλι.

— Γιὰ πὲς μου, καλὸ πουλί, ἔσύ, ποῦ βλέπεις μακριὰ ἀπ' τὸ ψηλὸ κλαδί σου, ποῖο δρόμο πῆρε ὁ καλὸς μου; ἂν τὸν συντύχω στὸν δρόμο, νὰ τὸν συντροφεύσω στὸ φτωχικὸ μας. Εἶναι δυὸ χρόνια ποῦ λείπει καὶ θὰ ξέχασε τὸ σπιτί του καὶ δὲν θὰ βρῖσκη τὴν πόρτα τῆς καλῆς του καὶ θὰ γυρίξῃ μέσ' στὴν ἀγρία νύκτα σάν κολασμένος. Πὲς μου, καλὸ πουλί, ποῖον δρόμο πῆρε, γιὰ νὰ πάω νὰ τὸν συντύχω.

Τὸ ἀηδονί κατέβηκε ἓνα κλαδί χαμηλότερὰ καὶ ξαναεἶπε στὴν ὄμορφη χήρα:

— Βλέπεις τὸ μεγάλο δρόμο μὲ τῆς ψηλές τῆς λεῦκες; Ἄπ' ἐκεῖ πῆγε ὁ καλὸς σου. Ἐπέρασε τὴ ρηματιὰ σάν ἀστραπὴ καὶ σταμάτησε κοντὰ στὴ μαρμαρένια βρύση. Ἐκεῖ κάτω ἀπὸ δυὸ γέρινες βαλανιδιές εἶναι τὸ σπιτί τῆς καλῆς του.

Ἡ ὄμορφη χήρα ἔβαλε ἓνα βαθὺν ἀναστεναγμὸ καὶ σωριάστηκε σὲ τὸ χῶμα. Τ' ἀναφυλλητὰ τοῦ στήθους της γεμίσαε τὸν ἄερα.

— Ἀλλοίμονο! στέναξε βαθειὰ. Ἀλλοίμονο, εἶπε μέσα της, σ' ἐμένα! Αὐτὸ τὸ σπιτί δὲν εἶναι τὸ δικό μου. Αὐτὸ τὸ σπιτί εἶναι τῆς ξελογιάστρας, ποῦ ξελόγιασε τὸν ἄνδρα μου. Καὶ τώρα σηκάνεται ἀπ' τὸ χῶμα καὶ πάει καὶ τὸν βρίσκει. Ἀλλοίμονο σ' ἐμένα!

Τὸ καλὸ πουλί δὲν ἄκουσε τὰ παράπονα τῆς χασοκαμένης. Μόνον, σάν τὴν εἶδε νὰ κλαῖ καὶ νὰ δέρνεται, πήδησε ἓνα κλαδί παρακάτω, ἔσκυψε ἐπάνω ἀπ' τὸ κεφαλάκι της καὶ τῆς εἶπε:

— Γιατί κλαῖς καὶ δέρνεις, ὄμορφη χήρα; Ἄργει ἀκόμα ἡ αὐγὴ. Σῦρε στὸ σπιτί σου καὶ στρώσε τὸ νυφικὸ σου κρεβάτι, γιὰ νὰ σὲ προφθάσῃ ὁ ἀγαπημένος σου.

Ἡ ὄμορφη χήρα ἀνεστένανε καὶ εἶπε:

— Καλὸ μου πουλί, τὸ νυφικὸ μου κρεβάτι τῶχω στρωμένο ἔδωπάρα. Θὰ τὸν περιμένω ὡς ποῦ νὰ γυρίσῃ...

Τὸ ἀηδονί πήδησε στὸ ψηλὸ του κλαδί καὶ σάπασε.

Ὅταν ἦλθε ἡ αὐγούλα, ἡ ὄμορφη χήρὰ ἦτανε ἀκόμα ξαπλωμένη στὴ ρίζα τοῦ κυπαρισσιοῦ. Καὶ δὲν ξύπνησε πειὰ. Ἀνοῖξανε ἓνα λάκκο δίπλα στὸν ἄλλον καὶ τὴν βάλανε νὰ κοιμηθῇ κοντὰ στὸν καλὸ της.

Τὸ ψηλὸ κυπαρίσσι σαλεύει λυπητερὰ ἐπάνω στὰ ζευγαρωτὰ τὰ μνήματα. Κι' ὁ κόσμος, ποῦ πλημμυρίζει τὸ μοναστήρι κάθε γιορτὴ καὶ Κυριακὴ, μακαρίζει τὰ δυὸ τ' ἀγαπημένα, ποῦ κοιμούνται ἀχώριστοι πλάι-πλάι. Κ' οἱ ἀρραβωνιασμένοι μὲ τὰ ταίρια τους, σάν θέλουν νὰ πιάσῃ ὁ ὄρκος τους καὶ νὰ ριζώσῃ ὁ ἔρωτάς τους, ἐρχονται κι' ὁμόνουν ἐπάνω στῆς δυὸ ταφόπετες.

Μόνον τ' ἀηδονί στὸ ψηλὸ κλαδί μοιρολογεῖ καὶ λέει. Μοιρολογεῖ καὶ λέει τὸ μαιρολόι τῆς ψεύτρας ἀγάπης.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

Η ΜΥΤΗ

Ἐπάρχει εἰς τὴν Ἐπιφάνειαν ἓν γνωμικόν, τὸ ὁποῖον περὶπου λέγει, ὅτι δὲν ὑπάρχει ὠραία γυναῖκα, ποῦ νὰ μὴ διαμαρτύρηται διὰ τὴν ὠραιότητά της ἢ μύτη της. Μὲ αὐτὸ βεβαίως θέλουν νὰ ἐκδηλώσουν, ὅτι ἡ μύτη εἶναι τὸ μέρος τοῦ προσώπου ἐκεῖνο, εἰς τὸ ὁποῖον δυσκολώτατα εὐρίσκεται ἡ τελειότης.

Οὐδὲν ἀληθέστερον τούτου.

Μύτη πολὺ μακρὰ, πολὺ πλατειὰ, μὲ κάμψιν ἀσυνήθη, εἶναι πολλάκις τὸ μόνον, τὸ ὁποῖον καταστρέφει ἀνεπανορθώτως πρόσωπον, εἰς τὸ ὁποῖον θαυμάζει τις δύο ὠραίους θελκτικούς ὀφθαλμούς καὶ γραφικὸν στόμα.

Πολλοὶ κυρίαὶ θεωροῦν τὴν μύτην ὡς ἐχθρόν. Αὕτη, ἄλλως τε, φέρει ἐφ' ἑαυτῆς κάτι τι τὸ γελοῖον, χωρὶς νὰ ξεύρη τις τὸ διατί. Ἡ μικρὰ ἀσθένεια, ἢ ὁποία προσβάλλει μέλος τι τοῦ σώματος, προκαλεῖ ἓν εἶδος συμπαθείας, ἀλλ' ὅταν μία κυρία λέγῃ, ὅτι πονεῖ ἡ μύτη της, ὅλοι γελοῦν καὶ πρῶτη ἐξ ὅλων αὐτὴ ἡ λέγουσα.

Οὐχὶ πρὸ πολλοῦ ἐπενόησαν μέσον, διὰ τοῦ ὁποῖου εἶναι δυνατόν νὰ διορθωθῇ τὸ ἀκανόνιστον τῆς ρινός. Πρὸς τοῦτο χρησιμοποιοῦν ἐνέσεις εἰς τὰ ἐλαττωματικά της σημεῖα τὸ εἰσερχόμενον διὰ τῶν ἐνέσεων ὑγρὸν προκαλεῖ διαστολὴν τῶν ἰνῶν καὶ δημιουργεῖ οὕτω μίαν ἐξίσωσιν ὅλων τῶν μερῶν τοῦ ὄργανου. Ἀλλ' ἐν τούτοις οἱ ἰατροὶ βεβαιόουν, ὅτι καὶ ἡ μέθοδος αὕτη δὲν εἶναι ἀπηλλαγμένη κινδύνων, διότι τὸ χρησιμοποιοῦμενον φάρμακον δὲν ἐπανεργεῖ ἐφ' ὅλων τῶν ἐπιδερμίδων κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον, ἀλλ' ἀναλόγως τῆς φύσεως τοῦ δέρματος.

Ἡ κόκκινη μύτη εἶναι ἕτερον εἶδος βασάνου εἰς πολλὰς γυναῖκας. Οἱ ὑγιεινολόγοι διαπιστοῦσιν, ὅτι εἶναι τοῦτο σημεῖον ὑπερμέτρου θέρμης. Ἡ μύτη ἐπίσης κοκκινίζει, διότι τὴν σφίγγομεν συχνά. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἡ κοκκινάδα τῆς μύτης, ὅταν εὐρεθῇ ἢ ἀφορμὴ της, θεραπεύεται εὐκόλως.

ΤΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΙ Η ΜΥΤΗ

Οἱ παρατηρηταὶ φρονοῦν, ὅτι δύνανται νὰ εἰκάσουν τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὴν μύτην του.

Ἡ μακρὰ μύτη φανερώνει ὑπεροχὴν. Κάποιος βασιλεύς, διακρινόμενος διὰ τὴν ἐκλεκτικότητα, τὴν ὁποῖαν εἶχε πρὸς τὰ πρόσωπα, συνήθιζε νὰ λέγῃ:

— Ὅταν ἔχω κάποιαν λεπτὴν καὶ σπουδαίαν ἀποστολὴν νὰ ἐμπιστευθῶ εἰς κάποιον, ἐκλέγω μετὰ τὸ ἐπιτελεῖο μου ἐκεῖνον, ποῦ ἔχει μακρὰν ρίνα.

Ἡ μικρὰ μύτη εἶναι σύμπτωμα δειλίας καὶ ἀνικανότητος εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις.

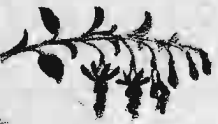
Ὅταν τὰ περὶγύγια τῆς ρινός εἶναι πλατειὰ καὶ εὐκίνητα, ἀποκαλύπτουσιν εὐαισθησίαν πολὺ ἀνεπτυγμένην καὶ ἐνίοτε φιληδονίαν.

Ἡ ἑλληνικὴ μύτη, ἢ λευκὴ καὶ ἐπιμήκης, ἐκδηλοῖ καὶ λεπτότητα χαρακτῆρος, ἀγάπην πρὸς τὰς τέχνας, δόλον, εὐστροφίαν καὶ τάσεις πρὸς ἐμμέσους συνδυασμούς, παρὰ πρὸς ἀπ' εὐθείας δράσιν.

Ἡ ὀξεῖα μύτη ἐκφράζει διάθεσιν πρὸς ὀργήν.

Ἡ σιμὴ μύτη εἶναι ἐνδειξὶς θάρρους καὶ θρασύτητος. Ἡ γρυπὴ ἀνταποκρίνεται πρὸς πνεῦμα ὑπέροχον, δὲν πρέπει ὅμως νὰ κλίνη πρὸς ἓν μέρος, διότι δὲν εἶναι διόλου καλὸν σημεῖον.

ΙΑΝΘΗ

Η ΠΟΡΤΟΓΑΛΙΑ

ΟΛΗ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ

Γεωγραφικώς η Πορτογαλία κατέχει τὸ δυτικὸν τῆς Ἰβηρικῆς ἢ Πυρρηναϊκῆς χερσονήσου, βρέχεται ὑπὸ τοῦ Ἀτλαντικοῦ καὶ συνορεύει μετὰ τὴν Ἰσπανίαν.

Τὸ ἔδαφός τες εἶναι ἀνωμαλιώτατον, καθόσον, ἐκτὸς πολλῶν εὐφώρων κοιλάδων, ἔχει καὶ πολλὰ ἀπότομα κρημνώδη ὄρη, τὰ ὁποῖα διακλαδίζονται ἐκ τῆς Ἰσπανίας καὶ καταλήγουν πρὸς τὴν θάλασσαν, μὲ ἀγρίως ἀποτόμους παραλίας καὶ βραχέως ἀκρωτήρια.

Τὸ πορτογαλικὸν κλίμα εἶναι κατὰ πολὺ θερμότερον τοῦ Ἰσπανικοῦ, ἢ δὲ χιῶν πίπτει μόνον εἰς τὰς ὑψηλὰς κορυφὰς τῆς Σιέρρας Ἐστρέλλας καὶ τῆς Ἐστραμαδούρας. Ἀπὸ τὰ χιονοσκεπῆ ταῦτα ὄρη πηγάζουν καὶ οἱ διάφοροι αὐτόθι ποταμοί, ἐξ ὧν οἱ ἐπισημότεροι εἶναι ὁ Τάγος, ὁ Μίγχοσ καὶ ὁ Δούριος, ὁ ὅποιος εἶναι καὶ σύνορον μεταξὺ Ἰσπανίας καὶ Πορτογαλίας.

Τὰ καλλισχημένα μέρη αὐτῆς, τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι ὀλίγα, παράγουν ἐν ἀφθονίᾳ δημητριακούς καρπούς, παντοειδῆ ὀπωρικά, καθὼς καὶ ἐσπεριδοειδῆ καὶ ἐλαίας. Ἐξαιρετοὶ εἶναι καὶ οἱ αἶνοι, καθὼς καὶ τὰ δασικά, τὰ κτηνοτροφικὰ καὶ ἄλλα, ἀπὸ τὰ πλούσια μεταλλεῖα καὶ λατομεῖα ἐξαγόμενα προϊόντα.

Παρ' ὅλα ὅμως ταῦτα, ἡ Πορτογαλία δὲν ἀκμάζει, διότι οἱ κάτοικοι αὐτῆς, ἀνεκάθεν παραμελήσαντες τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ φυσικοῦ πλούτου τῆς χώρας των, κατέβησαν περισσότερον εἰς ἐριδὰς καὶ ἐσωτερικὰς ταραχάς, ὡς ἐκ τῶν ὁποίων ἐπωφελοῦμενοι οἱ Ἄγγλοι, κατάρθωσαν μὲ παντοῖα μέσα νὰ λάβουν εἰς τὰς χεῖράς των ὅλην τὴν πορτογαλικὴν βιομηχανίαν καὶ τὴν ἐμπορικὴν κίνησιν τῆς χώρας.

Ὅλη ἡ Πορτογαλία διαιρεῖται εἰς 17 νομούς, ἀπὸ δὲ τῆς 22 Σεπτεμβρίου τοῦ 1910 δι' αἰματηροτάτης ἐπαναστάσεως κατάρρηθεις τῆς βασιλείας, ἀνεκινήθη ἡ δημοκρατία, καθὼς ὅμως ἐκτοτε, οὐδ' ἐπὶ μίαν ἡμέραν, νὰ καύσῃ ὁ ἀλληλοσπαράγμος μεταξὺ βασιλικῶν καὶ δημοκρατικῶν.

Οἱ Πορτογάλοι, καθολικοὶ τὴν θρησκείαν, ὁμιλοῦν δι' ὅλην τὴν χώραν τὴν γαλλο-κασιλιανήν, καὶ μετὰ τῶν πλουσίων αὐτῶν ἀποικίων, εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς ἡπείρους, ἀποτελοῦν πληθυσμὸν ἐν ὅλῳ δεκαπέντε ἑκατομμυρίων, ἐξ ὧν τὰ ἔξ κερ που κατοικοῦν εἰς τὴν Πορτογαλίαν. Μέχρι τοῦ 1821 καὶ αὐτὴ ἡ Βραζιλία τῆς Ν. Ἀμερικής ἦτο πορτογαλικὴ ἀποικία.

Ὁ πορτογαλικὸς προϋπολογισμὸς φθάνει εἰς τετρακόσια ἑκατομμύρια φράγκων, ὁ δὲ στρατός τῆς παρίπου τὰς διακοσίας χιλιάδας. Ἐχει καὶ ἀσημαντὸν πολεμικὸν ναυτικόν.

Ἡ Πορτογαλία ἦτο γνωστὴ καὶ εἰς τοὺς ἀρχαίους ὑπὸ τὸ ὄνομα Λυσιτανία, πρῶτοι δὲ κάτοικοι αὐτῆς ἦσαν Κέλται, οἱ ὁποῖοι μέχρι τῆς ἰδρύσεως τῆς Πορτογαλίας (1139 μ. Χ.), ἐπὶ ἐξακόσια δηλ. ἔτη, ἠγωνίσθησαν κατὰ διαφόρων ἐπιδρομῶν. Τελευταίως ἐπέδραμον οἱ Ἀραβες, οἱ ὁποῖοι μετὰ τὴν μάχην τοῦ Ξερέσ (711 μ. Χ.) ἔγιναν κύριοι ὄχι μόνον τῆς Πορτογαλίας, ἀλλὰ καὶ τῆς Ἰσπανίας.

Πρῶτος βασιλεὺς τῆς Πορτογαλίας εἶναι Ἀλφόνσος ὁ ΣΤ', ἐκ τῆς δυναστείας τῶν Βουργουδίων, ὁ ὅποιος, ἀποκινῶν τὸν ζυγὸν τῆς Καστίλλιας, ἐπέβη εἰς τὸ κράτος τοῦ πολὺ πέραν τῶν ἀρχικῶν του ὁρίων.

Εὐθύς μετὰ ταῦτα ἐρχεται ἄλλη ἐποχὴ τῆς Πορτογαλίας, καθ' ἣν οἱ θαλασσοπόροι Διάζος, Βάσκο Δεγάμας, Καρθάλ καὶ ἄλλοι ἀνεκάλυπτον νέαν ὁδὸν πρὸς τὰς Ἰνδίας, ἐξηρσύνθησαν νέας παραλίας καὶ νήσους τοῦ παλαιοῦ καὶ νέου κόσμου, καὶ ἐνίσχυσαν τὸ ἀποικιακὸν κράτος τῆς πατρίδος των.

Κατὰ τῷ 1580 ἡ Πορτογαλία ὑπετάγη εἰς τὴν Ἰσπανίαν, νικηθεῖσα δὲ καὶ ὑπὸ τῆς Ὀλλανδίας, ἔχασε τὰς πλουσίας ἀποικίας καὶ τὸ σημαντικὸν ναυτικὸν τῆς. Καὶ ἀνέκησε μὲν μετὰ πολλὰ ἔτη τὴν ἐλευθερίαν τῆς, δὲν ἠδυνήθη ὅμως νὰ συζητήσει τὴν ἐπὶ τότε ἀρχίσασαν ραγδαίαν παρ-

αμὴν τῆς. Κατὰ τὸ 1808 καὶ ὁ Ναπολέων, ἐπωφελοῦμενος ἐκ τῆς ἀδυναμίας τῆς χώρας, ὑπεχρέωσε τὴν πορτογαλικὴν κυβέρνησιν νὰ ἀποκλείσῃ τὸ ἀγγλικὸν ἐμπόριον ἀπὸ τοὺς πορτογαλικούς λιμένας.

Φοβεραὶ ἐπαναστάσεις πάντοτε συνεκλόγισαν ὅλην τὴν Πορτογαλίαν, δύο δὲ ἐξ αὐτῶν, ἡ τοῦ Σολδάνου τῷ 1851 καὶ ἡ τοῦ 1872, ἦσαν αἱ αἰματηρότεραι. Αἱ συχναὶ αὗται ἐσωτερικαὶ ἀνωμαλίας, ἐκτὸς τοῦ ἐμφυλίου αἰματοκυλισμοῦ, προὔξενθησαν ἀδικήτους ἐκθρονησμοὺς καὶ δολοφονίας τῶν βασιλείων καὶ τῶν ἄλλων κυβερνητῶν τῆς χώρας.

Ἡ πρῶτη εὐσσο Λισαβὼν μετὰ εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Τάγου καὶ εἶναι ἐκ τῶν ὡραιότατων πόλεων καὶ τῶν μεγάλων λιμένων τοῦ κόσμου. Ἐχει ὑπὲρ τὰς 300 χιλ. κατοίκους καὶ λέγεται, ὅτι ἐκτίσθη ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύος. Ἐχρησίμευσεν καὶ ὡς πρωτεύουσα τοῦ μεγάλου ἀρχαίου ἀραβικοῦ κράτους μέχρι τοῦ 1147, ὅτε ἀπέσπασεν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ Ἀραβίου Ἀλφόνσος ὁ Α'. Ἄλλαι ἐπίσημοι πόλεις εἶναι ἡ Κοϊμβρα, μὲ ἀρχαιότατον πανεπιστήμιον, καὶ τὸ Ὀπόρτον, μὲ ἀργαστήρια καὶ μεγάλην παραγωγὴν φημισμένων οἴνων. Ἐκ τῆς πόλεως ταύτης ἔλαβεν τὸ ὄνομα τῆς ὅλη ἡ Πορτογαλία.

ΑΝ. Θ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΛΥΚΟ ΠΑΡΑΠΟΝΟ

Ὅταν κοιμηθῶ στὸ τάφου τὴν ἀτέλειωτη νυχτιά
καὶ τὴν ἡμερὴ σου χάσω, χαϊδεμένη μου, ματιά,
πέε μου : ποιοῦ θὰ δίνης τότε τὰ γλυκὰ σου τὰ φιλιὰ ;
ποῖος θ' ἀκούῃ τὴν κρυσταλλένια παιδικίστικα σου λαλιά ;

Ποῦ νὰ ξεύρης ! σὰ ρωτήσω, λές τὰ λόγῳ μου μικρὰ
καὶ τὸ πρόσωπό σου κρῖβεις μὲ τὸ χέρι τὸ μικρὸ.

Ἔλα ἐδῶ στὴν ἀγκαλιά μου ! μὴ λυπητὴρὴ φωνή
ὅλο αὐτὰ μοῦ λείπει μέσα στὴν ψυχὴ μου, ποῦ ποιεῖ.

Σὰν ἐρθῇ τὸ καλοκαίρι καὶ τ' ἀηδῶνι τὸ πουλί
ξαναρχίσῃ σὴ φωνή σου μὲ τὰ ρόδα νὰ μιλή, μὲ τὰ
πράσινα τὰ φύλλα, μὲ τὰ νέα τὰ κλαδιά, θὲ ν' ἀλλάξῃ
καὶ ἡ δική σου, χαϊδεμένη μου, καρδιά. Ἐγὼ τότε
θὰ μοιροῦμαι ὀλίγως ὄνειρα σὴ γῆ τὸν ἀραχνιασμένο
ὕπνο, ποῦ δὲν ἔχει χαράνη. Κι' ἀπ' τὸ μνημῆμά μου
ἐν πέρασῃ, ἀνθὴ μύρια ἐκεῖ γλυκὰ
θαύρης ἀπ' τὰ κόκκαλά μου φουτωμένα τὰ λευκά.
Κόψ' τα καὶ γιὰ τὴν χερά σου συλλογίσου πῶς ζυγνῇ
καὶ στὸν τάφο μέσα ἀκόμα ἡ φροντίδα μου ἀγρυπνεῖ.

Ἔλα ἐδῶ στὴν ἀγκαλιά μου ! μὴποια ἀλάδευτη φωνή
ὅλο αὐτὰ μοῦ λείπει μέσα στὴν ψυχὴ μου, ποῦ ποιεῖ.

Α. Π.

Η ΖΩΗ ΜΟΥ

ΣΟΝΝΕΤΟ

Τῆς δυστυχιάς φορῶ τὸ ἀκάνθινο στεφάνι
καὶ ἐμπρὸς τραβῶ τὸν δρόμο τὸν πικρὸ
ἢ συμφορὰς νὰ δάκρυα μοῦ ἔχουνε ξεράνει
καὶ ἔοβους ὁ Χείρας κάθε πόθο μου γλυκὸ.

Λόγια φαρμακερὰ σὰν σουβλερὰ τρυπάνι
τρυποῦνε τὴν ψυχὴ μου καὶ φριχτὰ κινῶ
— ὁ φθόνος καὶ ἡ κακία — γύρω μου ξεσπᾶνε
σὰν κῆμα λυσισαμένο, ἄγριο, δερμητικό.

Καὶ εἶτοι ἡ ζωὴ μου μαύρη, θλιβερὴ περνή,
χωρὶς μὴ ἀχιθὰ φωτερὴ ἡλίου πουθενά,
χωρὶς χαρὰ, χωρὶς ποτὲ μου ν' ἀνασῶν.

Μιά μέρα θάλλῃ νὰ σπῶν ἐπ' ἀληθινὰ
καὶ ἡ δυστυχία καὶ ἡ συμφορὰ καὶ τὰ δεινά.
Τότε θὰ ζήσω, θὰ γελάσω : Σὰν πεθᾶνω.

Ν. ΚΑΡΑΤΖΑΣ

Η ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΗΣ ΑΝΑΠΝΩΗΣ

Εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον ὁμιλήσαμεν περὶ τῆς ὑπηρεσίας, τὴν ὁποίαν παρέχουν οἱ πνεύμονες εἰς τὴν ζωὴν, συμπληρωματικῶς δὲ σήμερον θέλομεν πραγματευθῆ περὶ τοῦ ἀέρος καὶ τῶν κανόνων τῆς ἀναπνοῆς.

Κατὰ τὰ ἐπιστημονικὰ δεδομένα, ὁ ἀτμοσφαιρικός ἀήρ ἀποτελεῖται ἐκ κράματος 21 μερῶν ὀξυγόνου καὶ 79 μερῶν ἀζώτου, ἐλάχιστον δὲ μέρος, ἐπὶ ἀναλογίας 4 πρὸς 10.000, κατέχει τὸ ἀνθρακικὸν ὀξύ. Ἡ φυσικὴ αὕτη ἀναλογία καθιστᾷ τὸν ἀτμοσφαιρικὸν ἀέρα ὑγιεινὸν καὶ ζωογόνον, ὅτε ὁ ἀναπνεόμενος ὑφ' ἡμῶν ἀήρ, διὰ νὰ δύναται νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ὑπηρεσίαν αὐτοῦ εἰς τοὺς πνεύμονας, νὰ καθαρίσῃ ἡγουν τὸ φλεβικὸν αἷμα, ὀφείλει νὰ ἔχη τὴν ἀπαιτούμενην ποσότητα ὀξυγόνου, ἥτις ὑπηρετεῖ εἰς τὴν λειτουργίαν ταύτην.

Ἡ ἐπιστήμη ἔχει ἀποδείξει, ὅτι σῶμα κοινῶ ἕφους καὶ πάχους, ἀναπνέων 16-17 φορές τὸ λεπτόν, εἰσάγει εἰς τοὺς πνεύμονάς του 7-8 κυβικά μέτρα ἀέρος τὸ ἡμεροτύκιον καὶ καταναλίσκει κατ' αὐτὸ ὀξυγόνον πλέον τῶν δύο κυβικῶν μέτρων. Ἐκ τούτου ὅμως δὲν πρέπει νὰ ἐξαχθῇ, ὅτι, ἂν εἰς ἄνθρωπος κλεισθῇ εἰς δωμάτιον, περιέχον 8 κυβικά μέτρα ἀέρος καὶ ὑποχρεωθῇ νὰ μείνῃ ἐν αὐτῷ ἐπὶ ἔν ἡμεροτύκιον, θέλει ζῆσαι ἐπὶ ὑγιεινούς ὄρους ὅα ἀρχίσῃ αἰσθανόμενος κεφαλόπονον καὶ τὰ πρῶτα συμπτώματα πνιγμοῦ καὶ ἀσφυξίας, καὶ τοῦτο, διότι δὲν ἀρκεῖ εἰς τὸν ἄνθρωπον μόνον ἡ ἀναγκαῖα ποσότης τοῦ ὀξυγόνου, ἀλλ' ἀπαιτεῖται, ὅπως ὁ ἀήρ, τὸν ὅποιον ἀναπνέει, ἔχη τὰς φυσικὰς ἀναλογίας τοῦ συστατικοῦ του ἀμεταβλήτους.

Κατόπιν αὐτοῦ, εἶναι εὐκόλον νὰ διακρίνωμεν ποῖος εἶναι ὁ ζωογόνος ἀήρ καὶ νὰ χωρίσωμεν αὐτὸν ἀπὸ τὸν ἐπιβλαβῆ εἰς τὴν υγείαν.

Ἐνὶ λόγῳ ἡ ἀξία τοῦ ἀέρος συνίσταται εἰς τὴν σύνθεσιν αὐτοῦ καὶ εἰς τὴν καθαρότητα τούτου δι' αὐτὸ ὁ διαρκῶς ἀνανεούμενος ἀήρ εἶναι πάντοτε ὑγιεινός. Ἐπὶ τῆς ἀρχῆς ταύτης στηριζόμενοι, δὲν θὰ διστάσωμεν νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι ὁ ἀήρ τῶν ὀρέων, ὁ διάφορος ἀπὸ τὰ ἀρώματα τῶν διαφόρων φυτῶν καὶ ὁ διαρκῶς ἀνανεούμενος ὑπὸ τῶν ἀτμοσφαιρικῶν ρευμάτων, παρέχει εἰς τὸν ὄργανισμὸν τὸ ἀπαραίτητον στοιχεῖον τῆς ζωῆς καὶ τῆς υγείας. Ἴνα δὲ δεῖξωμεν τὴν ὑπεροχὴν τοῦ ἀέρος ἐπὶ τοῦ ὀργανισμοῦ, ἀναφέρομεν τὴν γνώμην σοφοῦ ἐπιστήμονος, καθ' ἣν ὁ ἀνθρώπος, ἔχων νὰ ἐκλέξῃ μεταξὺ καλῆς τροφῆς καὶ ἀναπνοῆς καλοῦ ἀέρος, τὸ ἀμειώτερον συμφέρον τῆς διακηρήσεώς του θὰ ἀπήται, ὅπως ἡ προτιμησις του στραφῇ πρὸς τὸν ἀέρα. Πᾶς τις δύναται ἐπὶ τι διάστημα νὰ στηρηθῇ καλῆς τροφῆς, ἀλλ' ἡ ἔλλειψις καλοῦ ἀέρος, ἔστω καὶ ἐπ' ἐλάχιστον, θὰ τοῦ ἐστοίχιζε τὴν ζωὴν.

Ἡ ἀναπνοὴ μάλιστα καθαροῦ ἀέρος δύναται ἐν τινι μέτρῳ νὰ ἀναπληρῶσῃ τὴν ἐλαττωματικότητά τῆς τροφῆς, καὶ τούτου τὴν ἀπόδειξιν τὴν βλέπομεν προφανῶς εἰς τοὺς ὄρσειβλους χωρικοὺς μας, τῶν ὁποίων ἡ υγεία εἶναι πρόδηλος, τὰ σῶματα ρωμαλέα, ἡ ζωὴ μακρά, καίτοι τρέφονται μὲ τροφὴν, τὴν ὁποίαν οἱ κάτοικοι τῶν πόλεων δὲν θὰ ἠδύναντο ν' ἀνεχθῶσιν ἐπὶ πολὺ.

— Ἀναπνεύετε καθαρὸν ἀέρα.
Αὕτη εἶναι ἡ συμβουλή τῆς ἐπιστήμης, τὴν ὁποίαν δίδει εἰς τὸν ἐργάτην, τὸν ὑποχρεωμένον δι' ὅλης τῆς ἡμέρας ν' ἀναπνέῃ τὸν μολυσμένον ἀέρα τοῦ ἐργαστηρίου.

— Ἀναπνεύετε καθαρὸν ἀέρα.
Προτρέπει ἡ ἐπιστήμη τὴν οἰκοδόσποιαν, αἱ οἰκασκαὶ ὑποχρεώσεις τῆς ὁποίας τὴν ἀναγκάζουν νὰ μένῃ κλεισμένη σπιτί.

— Ἀναπνεύετε καθαρὸν ἀέρα,
Συμβουλεύει ἡ ἐπιστήμη τὰ παιδιά, διότι ὁ καθαρός ἀήρ εἶναι ἡ ἡμίσεια ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου.

Ἄερα ἐλεύθερον καὶ καθαρὸν. Αὐτὸς εἶναι ὁ πόθος ὅλων τῶν ὀργανικῶν ὄντων : τοῦ φυτοῦ καὶ τοῦ ἀνθρώπου, τῆς πεταλούδας καὶ τοῦ πουλιοῦ, τοῦ παιδιοῦ καὶ τοῦ γέροντος.

Αὐτὸς ὅς εἶναι καὶ ὁ ἰδικός σας πόθος. Εἴτε εἰσθε ἐργάται τοῦ πνεύματος, εἴτε τῶν χειρῶν, τρέξατε τοῦλάχιστον ἀπᾶς τῆς ἐβδομάδος, ἔστω καὶ διὰ μίαν μόνην ὥραν, διὰ νὰ ἀναπνεύσετε τὸν ἀέρα ἐκεῖνον, ποῦ διανοίγει τοὺς πνεύμονας, φαιδρύνει τὴν ψυχὴν καὶ δίδει τὴν ἐλπίδα εἰς τὰς σκέψεις. Αἱ μητέρες πρὸ πάντων πρέπει νὰ μὴ στερῶσι ποτὲ τὰ παιδιά των ἀπὸ αὐτοῦ τοῦ ἀερόλουτρον.

Δευτέρα κοινωνική έρευνα του «'Απ' Όλα»

ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΙΔΑΝΙΚΗ ΣΥΖΥΓΟΣ;

ΓΝΩΜΑΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

Ύψηλὴν καὶ μαυρομάταν.

«Τὴν μέλλουσαν σύζυγόν μου θέλω πεπαιδευμένην, διὰ τὰ δύναμαι νὰ συζητῶ μαζί της. Δὲν πειράζει ἂν ἔχη καὶ ιδέας νεωτεριστικὰς, διότι ἐκτιμῶ τὰς συφραζέσθαι. Τὴν θέλω ὑπομονητικὴν διὰ τὰς θλίψεις καὶ τὰς ἀπογοητεύσεις τοῦ συζυγικοῦ βίου, τὴν θέλω νὰ ἔχη τὴν καλλιτέραν ἀντίληψιν διὰ τὰς οἰμακὰς τῆς ὑποχρεώσεως καὶ ἀνάγκης.

»Σωματικῶς τὴν θέλω ὑγιᾶ, ὑψηλὴν, ὡς ἐγώ, (ἂν ὅμως δὲν ἔχη τὸ προσὸν αὐτὸ τέλειον, δὲν πειράζει καὶ πολὺ) καὶ οὐχὶ παχέαν. Ἀγαπῶ πᾶν τὸ ὠραῖον, καὶ συνεπῶς τὴν ἀπαιτῶ ὠραίαν, μὲ μάτια μαύρα, ἐμπνέοντα τὴν ἀγάπην καὶ τὴν εὐτυχίαν εἰς ἐκείνον, ποῦ θὰ ἐκλέξω. Ἀπαιτῶ νὰ μ' ἀγαπᾷ μὲ ἀγάπην ἀπεριόριστον, αἰώνιαν, διότι εἰς τὸν γάμον θεωρῶ τὴν ἀγάπην ὡς τὸ μόνον μέσον, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ ἐξαλείψῃ μίαν παρεξήγησιν, νὰ φαιδρῶνῃ μίαν στιγμὴν δυσθυμίας, νὰ δώσῃ θάρρος εἰς τὸ τυχόν οἰκογενειακὸν δυστύχημα, καὶ ἂν γένη εἰς τὸ νὰ καταστήσῃ τὸν συζυγικὸν βίον ἐπίγειον παράδεισον εὐτυχίας καὶ ἀγάπης, ὡς τὸν ἀπαιτῶ ἄλλως καλλίτερον νὰ μένῃ διὰ πάντα ἐλεύθερος».

Ὅχι ξενομανής.

«Ἀπὸ τὴν μέλλουσαν σύζυγόν μου δὲν ζητῶ πολλὰ πράγματα. Μοῦ εἶναι ἐντελῶς ἀδιάφορον ἂν θὰ εἶναι ὑψηλὴ ἢ κοντὴ, ξανθὴ ἢ μελαγχροινὴ. ἢ ἂν εἶναι κόρη τραπεζίτου ἢ μεγαλεμπόρου ἢ κόρη ἱπποκράτου θὰ τὴν ἐπροτιμοῦσα μάλιστα νὰ εἶναι κόρη μπακάλη, ὁπότε δὲν θὰ εἶχε καὶ πολλὰς ἀπαιτήσεις.

»Θέλω μόνον νὰ εἶναι ὀλίγον ζωηρά, εὐγενής, καὶ ποδὸ πάντων εὐσεβής, νὰ πηγαίῃ δηλαδὴ καθε Κυριακὴν καὶ εὐρῆν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ὡς μέλλουσα μήτηρ χριστιανικοῦ οἴκου, καὶ νὰ μὴ εἶναι ἀπὸ τὰς ξενομανεῖς ἐκείνας, οἵτινες, ἐπειδὴ τυχόν ἔμαθον μίαν ξένην γλῶσσαν, δὲν καταδέχονται νὰ ὁμιλοῦν τὴν γλῶσσαν τοῦ μπαμπᾶ των.

»Θὰ τὴν ἐπροτιμῶ νὰ εἶναι ὀλίγον ὠχρὰ, νὰ ἀγαπᾷ τὴν ἐξοχίαν καὶ τοὺς περιπάτους καὶ νὰ εἶναι ὀρφανὴ μητρός, ὁπότε καὶ ἐγὼ δὲν θὰ ἔχω πενθεράν».

Ὀλίγον ἀπαιτητικὸς.

«Ὁνειρεύομαι τὴν μέλλουσαν σύζυγόν μου νέαν, ὑψηλοῦ ἀναστήματος, οὐχὶ καὶ πολὺ ὠραίαν, ξανθὴν μᾶλλον, μὲ ὀφθαλμοὺς καστανοὺς. Θέλω νὰ ἔχη μετρίαν μόρφωσιν, κοινὸν πνεῦμα, σταθερότητα χαρακτήρος, εὐλαβίαν, ὑπερηφάνειαν, ἵνα ἀποφεύγῃ τὰς δυσσεβείας καὶ ἂν γένη νὰ εἶναι ἀγκρατὴς. Ἐπιθυμῶ νὰ εὐρίσκω εἰς αὐτὴν θερμὴν, ἀπειρον καὶ αἰώνιαν ἀγάπην. Νὰ εἶναι ἐξυπνὴ ὅτι περισσότερον ἐμοῦ, νὰ ἔχη καλὴ καρδιά καὶ λεπτὰ αἰσθήματα.

»Μὲ τὴν λεπτήν καὶ φιλόφρονα συμπεριφερόν της νὰ μὲ συναρπάξῃ, μὲ τὰ εὐγενῆ καὶ ὑψηλὰ συναισθηματὰ της νὰ μὲ καταπλήσῃ, μὲ τὴν σταθερότητα τοῦ χαρακτήρος της καὶ τὴν εὐλαβίαν τοῦ πνεύματος της νὰ μοῦ μαγεύῃ τὴν ψυχὴν. Τοῦτο μόνον ἐπιθυμῶ καὶ οὐδὲν περισσότερον».

Μὲ ὀλίγας ἀπαιτήσεις.

«Πτωχὴ, ἐγγράμματος, ὑγιής, νόστιμη καὶ μὲ καρδιά ἀγγέλου.

»Διὰ τὰ ἄλλα ὀλίγον μ' ἐνδιαφέρε».

Κατὰ τῆς προικός.

«Εἰς νέος, ἀφίπων πλέον τὸ σπουδαστικὸν τοῦ στάδιον καὶ εἰσερχόμενος εἰς τὸ κοινωνικόν. ἀρχίζει ἐξ ἐνοστικτοῦ νὰ σκέπτεται περὶ τῆς εὐτυχίας τοῦ μέλλοντός του· ἀλλ' ὅμως ὁ νέος οὗτος δὲν πρέπει νὰ λησμονῇ, ὅτι τὸ μεγαλεῖτερον μέρος τῆς μελλούσης εὐτυχίας του θ' ἀποτελέσῃ ἡ μέλλουσα σύζυγός του. Δυστυχῶς ὅμως τὸ τριτοῦτον πολὺ ὀλίγοι τὸ σκέπτονται. οἱ δὲ λοιποὶ, θεωροῦντες τοῦτο ὡς δευτερεύον ζήτημα, ἀφίνουσι νὰ παρελθῇ ἡ κατάλληλος ἐκείνη στιγμὴ, κατὰ τὴν ὁποίαν ἠδύναντο νὰ ἐκλέξωσιν. Ὅπότεν δά, παρελθόντες ἤδη τὸ νεανικὸν των στάδιον, κατὸ τύχην λάβωσι σύζυγον, μὴ νομίστες πλέον, ὅτι τοὺς ὀδηγεῖ πρὸς τοῦτο ἡ ἀγνή ἀγάπη, ὁ ἀγνὸς ἔρωσ, ἀλλ' ἡ ἀγάπη πρὸς τὸ χρήμα, ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν προίκα τῆς γυναικὸς μᾶλλον, παρὰ πρὸς αὐτὴν τὴν ἰδίαν. Ἄλλ' ἐκτὸς ἐκείνων, οἵτινες παρέκαμψαν τὴν κατάλληλον στιγμὴν πρὸς ἐκλογὴν τῆς συζύγου των, ὑπάρχουσι καὶ νέοι, οἱ ὁποῖοι, ἂν καὶ εὐρίσκονται εἰς αὐτὴν, δὲν πράττουσιν, ὡς πρέπει, ζητοῦντες σύζυγον κατάλληλον δι' αὐτοὺς, ζητοῦντες κόρην ἀγνήν, ἀλλὰ χρήμα, τὸ ὁποῖον βεβαίως τοὺς ὀδηγεῖ εἰς τὴν ἐκλογὴν τῆς ἰδανικῆς των, θεωροῦντες οὕτω πως τὸν γάμον, τὸ ἱερὸν τοῦτο μυστήριον τῆς ἀγάπης, τὸ ἐνῶνον δύο ἀληθῶς ἀγαπωμένας ψυχάς, ὡς μίαν εἰσχροκαρδῆ ἐπιχείρησιν.

»Ὡ εὐγενεῖς νέοι! Ὁ ἰδανικὸν παρθένον! ἀμέσως ὡς ἀντιληφθῆτε, ὅτι ὁ νέος, τὸν ὁποῖον ὀνειρεύεσθε, εἶναι αἰχμάλωτος τοῦ χρηματός, στρέψατε πρὸς αὐτὸν τὰ νῶτά σας, ἀπομακρύνετε αὐτὸν ἐξ ὑμῶν, περιφρονήσατε αὐτόν. Ἄν θέλετε νὰ ζήσετε μίαν ἡμέραν εὐτυχεῖς, πρέπει ν' ἀγαπήσατε νέον ἰδανικόν, ὅστις νὰ σᾶς ἀγαπᾷ μὲ τὴν ἰδανικὴν ἐκείνην ἀγάπην, μὲ τὸν ἀγνὸν ἐκείνον ἔρωτα, ὁ ὁποῖος καθιστᾷ δύο πλάσματα εὐτυχῆ. Μόνον ἓνα τοιοῦτον νέον πρέπει νὰ ἐκλέξετε ὡς ἰδανικόν σας σύζυγον, περιφρονοῦντες πάντα τὰ ἄλλα πρόσκαιρα ἀγαθὰ: χρήμα, μεγαλεῖα κλπ.

»Ὡς πρὸς ἐμὲ, ἰδανικὴν σύζυγον δύναμαι νὰ ὀνομάσω μίαν κόρην λεπτήν, εὐγενῆ, γλυκεῖαν εἰς τοὺς τρόπους, μὲ ἀρκετὴν μόρφωσιν, μὲ μίαν ξένην γλῶσσαν, μὲ βαθεῖας γνώσεις κλειδοκρυβάλου, εὐχάριστον εἰς τὰς συναναστροφάς, χαρῖσσαν, σκαρπίζουσαν παντοῦ τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν χαρὰν, καλὴν δέσποιναν τοῦ οἴκου, μὲ πολλὰς γνώσεις, καὶ σύννου, ἵνα εἰς τινὰς σοβαρὰς περιστάσεις τοῦ βίου μου λαμβάνω τὴν γνώμην της. Ὡς πρὸς τὰ ἐξωτερικὰ χαρακτηριστικά: πρόσωπον ὠραῖον, ἀνάστημα μέτριον, κόμην μακράν· νὰ μὲ ἀγαπᾷ πολὺ, ὡς καὶ ἐγὼ θὰ τὴν ἀγαπῶ, νὰ θέλῃ δὲ πάντοτε νὰ μὲ χαροποιῇ καὶ νὰ μὲ εὐχαριστῇ, διότι ποῖα μεγαλεῖτερα ἀνακούφισις δι' ἓνα νέον δύναται νὰ ὑπάρξῃ, ὅταν οὕτως, ἐπιστρέφω ἀπὸ τὴν ἐργασίαν μου, εὐρίσκω τὴν σύζυγόν μου ὡς εἶα ἄγγελον παρηγορίας, ἄγγελον χαρᾶς καὶ εὐδαιμονίας καὶ, τέλος, νὰ εὐρίσκω ἐν αὐτῇ ὀλόκληρον τὸν ἐπίγειον παράδεισον;

»Τοιαύτη εἶναι ἡ ἰδανικὴ σύζυγός μου, τὴν ὁποίαν μόλις ὡς τὴν συναντήσω, θὰ ἐμπιστευθῶ πρὸς αὐτὴν τὴν καρδίαν μου καὶ τὴν λατρείαν μου».

Ὀλίγον ὠχρὰν.

«Ύψηλὴν, μελαγχροινὴν μετρίως, εἰς τὸ σῶμα κανονικὴν, κομψήν, μὲ πρόσωπον ὀλίγον ὠχρὸν καὶ φρειδές, μὲ πλουσίαν κόμην, μὲ μαύρους καὶ μεγάλους ὀφθαλμοὺς».

Σὲ εἶδα μιά καὶ μόνη στιγμὴ, μιά στιγμὴ, ποῦ περνᾷ καὶ διαβαίνει ἀμέσως, καὶ ὅμως πιστὰ, παντοτεινὰ διατηρῶ τὴν ἀνάμνησιν τοῦ ὄνειρου, ποῦ μοῦ ἐχάρισες.

Τὸ ἀνήσυχον βλέμμα τῶν ματιῶν σου καὶ τῆς φωνῆς σου ὁ θεραπευτικὸς ἦχος, μαζί μὲ τὰς διακυμάνσεις τῶν μαλλιῶν σου καὶ τῶν χειλέων σου τὰς χαριτωμένας γραμμάς, ἀποτελοῦν δι' ἐμὲ τὴν εἰκόνα, ποῦ δὲν φοβεῖται νὰ τὴν φθειρῇ ὁ χρόνος.

Ὅταν ἐτόλμησα νὰ ἀτενίσω πρὸς σέ, τὸ βλέμμα σου ἀπήντησε μὲ τρυφερότητα καὶ συμπάθειαν, καὶ ἀπὸ τότε ἠδοθήνθη, ὅτι ἐκεντήθη τὸ στήθος μου καὶ ὅτι ἡ καρδιά μου ἐπέταξε μακράν, χωρὶς νὰ εἴμπορέσω νὰ τὴν ἀνακτήσω.

Καὶ τώρα μένω πλέον ἄκαρδος—εἶναι ἄρα γε σφάλμα δικό μου;—ἀγαπητὴ μου, σὺ μόνη εἴμπορεῖς νὰ μὲ σώσης, ἂν μοῦ ἐπιστρέψῃς τὴν καρδιά μου, ποῦ μ' ἐκλεψες, ἢ, καλλίτερον, ἂν μοῦ προσφέρῃς τὴν ἰδικὴν σου.

Σὲ εἶδα μιά καὶ μόνη στιγμὴ, μιά στιγμὴ, ποῦ περνᾷ καὶ διαβαίνει ἀμέσως, καὶ ὅμως πιστὰ, παντοτεινὰ διατηρῶ τὴν ἀνάμνησιν τοῦ ὄνειρου, ποῦ μοῦ ἐχάρισες.

(Μίμησις)

Ὁδύμος.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΙΔΙΟΤΡΟΠΟΥ.

Καὶ ἡ ὑπερβολικὴ ὑποστήριξις δὲν χρησιμεύει τὸ ἐνόησα, ὅταν μίαν ἡμέραν κρατοῦσα δύο μπαστούνια, τὸ δικό μου καὶ ἓνα ξένο· πήγαινα ὅλο πίσω.

Τὸ ζήτημα δὲν εἶναι, ἂν ἔκανε ἢ δὲν ἔκανε κάποιος τὸ κακόν, ποῦ τοῦ ἀποδίδουν, ἀλλ' ἂν τὸν θεωροῦν ἄξιον νὰ τὸ κάνη.

Λέγουν «ἀγάπης καὶ τρελλάθηκε», ἐνῶ ἔπρεπε νὰ ποῦν «τρελλάθηκε καὶ ἀγάπησε».

Τὸ φιλίμα εἶναι τὸ τελευταῖον ἶχνος τῆς ἀνθρωποφαγίας.

Ἢ γυναῖκα ἤμπορεῖ νὰ εἶναι ἕπαρξις ὑπεράνθρωπος, ἀλλ' ἄνθρωπος δὲν εἶναι.

Ἀηδέστερον θέαμα δὲν ὑπάρχει ἀπὸ σπανὸν ἄνδρα νὰ συνοδεύῃ μαλλιαρὴν γυναῖκα. Σοῦ ἔρχεται νὰ τοὺς ἀλλάξῃς ροῦχα.

Καὶ ἡ συστολὴ διὰ τὴν γυμνότητα, πρόληψις εἶναι καὶ αὐτὴ διότι ἄλλως κάθε ραλακρὸς ἀποκαλυπτόμενος ἔπρεπε νὰ ζητῇ συγγνώμην.

Ὅλοι βρίζουν τὴν θάλασσαν, ἐνῶ πταίει ὁ ἀνεμὸς.

Δ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

ΛΕΥΚΟΝ ΓΑΝΤΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

συνέχεια από σελ. 270

»Εκτός τούτου, γράφω πολύ, διὰ νὰ μάθω. Δὲν κάμνω πλέον ὀρθογραφικὰ λάθη· μόνον εἰς μερικὰς μετοχὰς διατάζω ἀκόμη, ἀλλ' ἐλπίζω, ὅτι εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους θὰ τὰς ἔχω μάθει καὶ τότε θὰ ἰδῆτε τί ἑώραῖα γράμματα ποῦ θὰ σᾶς στέλλω. Ἐκεῖνα θὰ εἰμπορῆτε μὲ θάρρος νὰ τὰ δείξετε καὶ εἰς τὸν διδάσκαλον· δὲν θὰ εὖρη σπουδαῖα πράγματα νὰ διορθώσῃ.

»Παρέλειπα νὰ σᾶς εἰπῶ καὶ καὶ ἄλλο: μανθάνω μίαν ξένην γλῶσσαν. Ἐδῶ εἰς τὸ ἄσυλον ἐγνώρισα ἕνα σκυθρωπὸν γέροντα ξένον πολυμαθῆ, ὁ ὁποῖος ὁμως δὲν ξεύρει τὴν γλῶσσάν μας· ὁμιλῶ μαζί του, διὰ νὰ συνειθίσῃ καὶ εἰς ἀντάλλαγμα μὲ διδάσκει τὴν ἰδικήν του.

»Δὲν πρέπει νὰ σᾶς ἀποκρύψω, ὅτι ἐδῶ ἔχομεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν διασκεδάσεις τινάς. Διοργανόνομεν παραστάσεις καὶ παίζομεν κωμωδίας. Προχθὲς μερικοὶ ἄλλοι παρέστησαν ἕνα θεατρικὸν ἔργον. Ἐγὼ ἤμην μετὰ τῶν θεατῶν. Δίπλα μου ὅπως τυχαίως εὗρέθη ἕνα κενὸν κάθισμα καὶ ἐγὼ ἐφαντάσθην, ὅτι σεῖς, ἀγαπητῆ μου μητερούλα, ἐκάθησθε εἰς αὐτό. Ἐνόμιζα μάλιστα, ὅτι σᾶς ἔβλεπα.

»Βλέπετε, εἶμαι κομμάτι τρελλὸς νὰ φαντάζωμαι τέτοια πράγματα, ἀλλὰ τόσον τρελλὸς — διὰ τὴν ἀγάπην σας — ὑπῆρξα πάντοτε.

»Γράφετέ μου, μητέρα, καὶ ἐλάτε νὰ με ἰδῆτε, ἂν εἰμπορῆτε. Τὸ ταξίδιον εἶναι εὐκόλον· θὰ σᾶς εὐχαριστήσῃ. Ἐλάτε, σᾶς περιμένω.

»Ὁ υἱὸς σας, ποῦ σᾶς λατρεύει,

»Βερτράνδος».

Ἀναγινώσκουσα ἡ Αἰκατερίνη τὸ γράμμα αὐτό, ἔκλαυσε βεβαίως, ἀλλ' ἐν τούτοις ἦτο εὐτυχής, διότι ἔβλεπε δι' αὐτοῦ, ὅτι ὁ υἱὸς της εἶχε τὸ λογικόν του.

Πόσον ἡ μητέρα ἠθέλε ν' ἀκολουθήσῃ τὴν συμβουλὴν του καὶ νὰ μεταβῆ νὰ τὸν ἰδῆ! Ἀλλὰ τί θὰ ἔλεγεν ὁ ἄνδρας της; Τοῦ ἐκόστιζε πάρα πολὺ ἡ διαμονὴ τοῦ Βερτράνδου εἰς τὸ σωφρονιστήριον. Ἐπειτα ὑπῆρχον αἱ ἀποζημιώσεις, τὰς ὁποίας ὄφειλε νὰ πληρώσῃ εἰς τὸν λεμβούχον διὰ τὰς σοβαρὰς πληγὰς, ποῦ τοῦ προὔξενεν ὁ Βερτράνδος.

Χίλια πεντακόσια φράγκα! Αὐτὸς ὁ ὀκνηρὸς εἶχε ζητήσῃ τὸ ποσὸν αὐτό, ὑπὸ τὴν πρόφασιν, ὅτι ἐπονοῦσαν αἱ πλευραὶ του ἐπὶ τρεῖς ἑβδομάδας, πράγμα, τὸ ὁποῖον δὲν τὸν ἐμπόδιζε νὰ διασκεδάσῃ καὶ νὰ πίνῃ. Ἐν τούτοις ὁ Μπρουσκάιλ ἔπρεπε νὰ πληρώσῃ τὸ ποσὸν τοῦτο, διὰ νὰ κλείσῃ ἕνα στόμα καὶ νὰ φιώσῃ μίαν ἀπαίτησιν.

Ἀλλὰ τὴν γυναῖκα τοῦ Μπρουσκάιλ δὲν ἐκράτει μόνον ὁ φόβος τοῦ ἀνδρός της· ἐφοβείτο ἐπὶ πλέον πολὺ τὰ ταξίδια. Δι' αὐτὸ ἤρκεῖτο νὰ γράφῃ μόνον εἰς τὸ παιδί της.

»ὦ! εἰς τὰ γράμματά της ἐκεῖνα ὁ διδάσκαλος τοῦ χωριοῦ θὰ εὗρισκεν ἀρκετὰ λάθη, ἀλλ' ἐκεῖνη εἴξευρεν, ὅτι ὁ υἱὸς της θὰ τῆς ἦτο ἐπισιχής, καὶ δι' αὐτὸ τοῦ ἔγραφε, τοῦ ἔγραφε συνεχῶς κάθε τρεῖς ἢ τέσσαρας ἡμέρας ἐπὶ μεγάλων φύλλων χάρτου, τὰ ὁποῖα πολ- λάκις ἔβρεχον τὰ δάκρυά της.

Εἰς τὰ γράμματά της ἐκεῖνα διηγείτο ὅσα συνέβαινον σπιτί, πῶς ἐθέρισαν τὴν βρώμην, πῶς ἐκλάδευσαν τ' ἀμπέλια καὶ κάθε τι σχετικὸν πρὸς τὰς ἀγροικὰς ἐργασίας. Διηγείτο ἐπὶ πλέον, ὅτι ὁ Κυπριανὸς εἶχεν ἀναχωρήσει διὰ τὴν θητείαν του καὶ ὅτι τὸ σπιτί ἦτο πλέον κενὸν ἀπὸ τὰ παιδιά. Διατί λοιπὸν νὰ μὴ ἐπιστρέψῃ αὐτὸς, ἀφοῦ ὁ Κυπριανὸς θὰ ἔλειπε δι' ἀρκετὸν καιρὸν;

Ἄλλ' ἡ κυρία Μπρουσκάιλ ἔγραφε τὴν σκέψιν της αὐτὴν χωρὶς νὰ πιστεύῃ καὶ πολὺ εἰς αὐτήν.

Ἄλλως τε, καὶ ὁ Βερτράνδος δὲν ἐφαίνετο, ὅτι ἐβιάζετο νὰ ἐπι- στρέψῃ. Αἱ ἐπιστολαί, ποῦ ἐπηκολούθησαν τὴν πρώτην, οὐδεμίαν ἀνυπομονησίαν ἐπρόδιδον ἐκ μέρους του. Τοῦναντίον μάλιστα, ἐφαίνετο, ὅτι εὗρισκετο πολὺ καλὰ ἐκεῖ. Ἐβεβαίωνεν, ὅτι ἡ ὑγεία του ἦτο πολὺ καλὴ, ὅτι δὲν ἐπληττε διόλου. Ἐξηκολούθει νὰ διαβάσῃ καὶ νὰ μελετᾷ· ἐπῆνει μερικοὺς ἐκ τῶν συνοίκων του, μετὰ τῶν ὁποίων συνωμίλει εἰς τὸν κήπον, καὶ οἵτινες ἦσαν ἄνθρωποι καθὼς πρέπει, «ἀληθινοὶ κύριοι», ἀνεπτυγμένοι, μὲ καλοὺς τρόπους. Βεβαίως ἕκαστος ἐξ αὐτῶν εἶχε καὶ τὴν τρέλλαν του. Ὁ εἰς, παραδείγματος χάριν, ἔλεγεν, ὅτι ἦτο ὁ Μωϋσῆς καὶ εἰς ἄλλος ἔκαμνε τὸν ἐφευρέτην. Ἀλλὰ τὸ πλεῖστον ἦσαν ἄνθρωποι γλυκεῖς καὶ συμπαθητικῆς φυσιο- γνομίας· συνωμίλουν μὲ σιγανὴν φωνὴν καὶ περιεπάτουσιν συχνὰ κατὰ μῆκος καὶ πλάτος τοῦ κήπου. Ἴσως καὶ ὁ Βερτράνδος θὰ ἐγί- νετο μίαν ἡμέραν καὶ αὐτὸς «κύριος» ἐκ τῆς συναναστροφῆς του μετὰ τῶν κυρίων αὐτῶν, ἔστω καὶ ἂν αὐτοὶ ἦσαν τρελλοί. Εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ ἐκπαιδεύεται καὶ νὰ μανθάνῃ ὅπου καὶ ὅπως εἰμπορεῖ.

Εἶναι ἀληθές, ὅτι ὁ διδάσκαλος τοῦ χωριοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ἡ Αἰκατερίνη ἐδείκνυε τὰ γράμματα τοῦ παιδιοῦ της, ὠμολόγει τὴν πρόδοδόν του. Οὐδὲν ὀρθογραφικὸν ἢ συντακτικὸν λάθος ὑπῆρχεν εἰς αὐτὰ καὶ τὸ ὕφος του ἀκόμη καθίστατο κομψὸν καὶ εὐστροφον. Μίαν ἡμέραν μάλιστα ἐλήφθη ἐπιστολή του, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπῆρχε καὶ περιεκτὴ ὀνομαστοῦ συγγραφῆς!

Ὡστε, ἂν ὁ Βερτράνδος ἔμενεν ἐκεῖ δύο ἢ τρία ἔτη, θὰ μετε- βάλλετο καθ' ὀλοκληρίαν, θὰ ἦτο ἀνεπτυγμένος καὶ δὲν θὰ εἶχε πλέον κάλους εἰς τὰ χέρια, διότι ὁ κονδυλοφόρος δὲν εἶναι τόσον βαρὺς, καθὼς ἡ ἀξίνη.

Ὁ Μπρουσκάιλ μετέβη νὰ ἰδῆ τὸν Βερτράνδον τὸ Πάσχα. Καὶ πῶς τὸν εὗρεν; ἕνα Βερτράνδον μὲ λευκὸν καὶ λεπτὸν πρόσωπον, μὲ καλοκτενισμένα μαλλιά, μὲ καθαρὰ ἐσώφρουχα, μὲ κομψὰ ὑποδή- ματα καὶ μὲ καστόρινο καπέλλο, καθὼς ὁ Κυπριανός!

— Θεέ μου! ἀνεφώνησε μὲ ἐκπληξιν ὁ πατήρ· νομίζω ποῦ παχαίνει καὶ τὰ μουστάκια σου ἀρχίζουν νὰ φυτρώνουν! Τώρα εἶσαι ἡσυχος, μὰ ὅταν ἐπιστρέψῃς στὸ χωριό, μὴ νομίσης πῶς δὲν θὰ εὗρεθῇ δουλειὰ καὶ γιὰ σένα.

Συνηθεισμένος εἰς τὴν βαρεῖαν ἐργασίαν τῶν ἀγρῶν, ὁ Βερτράν- δος εὗρισκετο πολὺ εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν νέαν ζωὴν του καὶ ἡ εὐαρέσκεια αὐτὴ ἐξεδηλοῦτο εἰς τὴν ὑγείαν του. Ἐν τούτοις θὰ προστίμα νὰ ἦτο εἰς τὸ χωριό του, εἰς τὸ σπιτί του· πλὴν, ὅταν ἐσυλ- λογιζέτο μερικὰ πράγματα, ἐθεώρει ἑαυτὸν εὐτυχῆ, ἔστω καὶ μετὰ τῶν τρελλῶν.

Εἰς τὰ γράμματα, τὰ ὁποῖα ἔγραψεν εἰς τὴν μητέρα του, ἐζή- τει πληροφορίας περὶ πολλῶν προσώπων, ἀνέφερεν ὀνόματα ὑπηρε- τῶν καὶ γειτόνων, οὐδέποτε ὁμως ἀνέφερε τὸ ὄνομα τοῦ ἀδελφοῦ του. Καίτοι δὲ ἡ μητέρα του τὸν ἐπληροφόρησεν, ὅτι ὁ Κυπριανὸς εἶχεν ἀναχωρήσει, ὅτι μετὰ τινὰς μῆνας, τυχῶν ἀδείας, ἐπέστρεψε δι' ὀλίγας ἡμέρας εἰς τὸ χωριό, οὐχ ἦττον ὁ Βερτράνδος ἔκαμνε, ὅτι οὐτ' ἀνεγίνωσκε καὶ τὰς περικοπὰς ταύτας, ἐδίδεδε δὲ εἰς τοὺς ἄλλους νὰ πιστεύουν, ὅτι ὁ ἀδελφός του ἦτο πλέον νεκρὸς δι' αὐτόν, καὶ ὅτι ἀκόμη καὶ ἡ δεσποινὶς Μαρίκα ἦτο ἐπίσης νεκρά. Δὲν ἐνδιεφέρετο, παρὰ διὰ τὸ τσιφλίκι τῆς βρύσης, ὅπου ἕνα βράδυ ὑπῆρξεν εὐτυχής.

Καὶ ὁμως ἡ δεσποινὶς Μαρίκα!...

Πόσα κεφαλαῖα Μ δὲν ἐχάρασε μὲ τὴν πένναν του ἐπάνω εἰς τὰ τετράδια, ὅπου ἔκαμνε τὰ θέματά του! Ὅλα τὰ περιθώριά των ἦσαν γεμάτα. ἠθέλε μάλιστα νὰ γράψῃ Μαρίκα, ἀλλ' ἡ ἐντροπὴ δὲν τὸν ἄφινε, καὶ μετέτρεπε τὸ ὄνομα εἰς Μαγείαν, Μαρκιανός, Μαρόκον.

Ἐσκέπτετο νυχθημερὸν τὴν δεσποινίδα Μαρίκαν. Παρὰ τὰς προσπαθείας του, ὅπως τὴν λησμονήσῃ, δὲν ἠδύνατο νὰ ζήσῃ μίαν ὥραν, χωρὶς νὰ αἰσθανθῆ τὴν γλυκεῖαν καὶ συμπαθεῖ φυσιογνωμίαν της νὰ παρουσιάζεται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του. Ἐφαντάζετο, ὅτι ὅλον τὸ παρελθὸν ἐκεῖνο ἔμενεν ἐκεῖ κάτω, μὲ τὸ παλαιὸν πλέον λευκὸν γάντι, τὸ ὁποῖον εἶχε μιά νύκτα τοποθετήσῃ ἀνάμεσα εἰς δύο σανί- δια τοῦ πατώματος.

Καὶ ὁμως τὸ παρελθὸν αὐτὸ τὸν παρηκολούθει, εἶχεν ἀναχωρή- σει μαζί του καὶ τὸν συνόδευε μέχρι τοῦ οἴκου τῶν τρελλῶν, ἔτι περισσότερον ἀκόμη, εἶχεν ἔμβει εἰς τὸ δωμάτιόν του αὐτό, καὶ τὸν ἔκαμνε εἰς στιγμὰς μελαγχολίας νὰ κλαίῃ, ἐπαναλαμβάνων τὸ ὄνομα τῆς Μαρίκας, τῆς ἀπίστου αὐτῆς κόρης, τῆς ὁποίας τὸ φέλλημα ἠσθάνετο ἀκόμη ἐπὶ τῆς παρειᾶς του.

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Αί νέαι εφευρέσεις είναι αρχαιότεραι.

Ποίος θά ἐπίστειναν, ὅτι μερικά ἐπινοήσεις, ὡς ἡ αὐτόματος διανομή γραμματοσήμων, εἰσιτηρίων ἢ κάρτ-ποστάλ, ἀνάγεται εἰς πολὺ ἀρχαίους χρόνους καὶ τρεῖς ὀλοκλήρους αἰῶνας πρὸ Χριστοῦ; Καὶ ὁμοίως εἰς ἀρχαίους συγγραφεὺς περιγράφει μίαν ὑδρίαν, κομψότατα διακοσμημένην, καὶ τὴν ὁποίαν ἐχρησιμοποιοῦν οἱ θαυμασταποιοὶ τῆς ἐποχῆς διὰ τὴν διανομὴν ὑγρῶν φαρμάκων. Κατὰ τὴν περιγραφὴν ταύτην αἱ ὑδρίαι ἐκεῖναι ἦσαν ἀληθῆ καλλιτεχνήματα ἀγγειοπλαστικῆς, ἀνάγλυφοι καὶ διάκοσμοι ἀπὸ διαφόρους ἐγχρώμους παραστάσεις. Αἱ ὑδρίαι αὗται διένεμον αὐτομάτως τὸ φάρμακον. Πρὸς τοῦτο εἶχον εἰς τὸ ἄνω μέρος ὀπὴν, δι' ἧς ἐρρίπτετο τὸ νόμισμα. Τοῦτο πίπτον ἐκίει μίαν δικλείδα, ἐξ ἧς ἐρρεεν ὠρισμένη ποσότης φαρμάκου. Ἐπὶ πλέον εἰδικὸς μηχανισμὸς ἐδείκνυεν εἰς τὸν ἰδιαιτήτην πότε ἡ ὑδρία ἐκνοῦτο φαρμάκων καὶ ἐπληροῦτο... νομισμάτων.

ΓΝΩΜΑΙ

- Ἡ ζωὴ εἶναι ταξίδιον, τοῦ ὁποίου οὐδεὶς γνωρίζει τὸ δρομολόγιον, εἰμὴ ἀφοῦ τὸ διανύσῃ.
• Πολλὰς φορές ζητοῦμεν τὴν εὐτυχίαν, καθὼς ὁ σχολαστικὸς τὰ γυαλιά του, ὅταν τὰ εἶχε τοποθετημένα εἰς τὴν μύτην του.
• Ἡ κοινωνία συντελεῖ εἰς τὸ νὰ ἐξαγνισθῶσιν οἱ τρόποι μας ἐν τούτοις ἀπαιτεῖται πολὺ λεπτότης, διὰ νὰ εἰσαγάγῃ εἰς τὴν εὐγένειαν μέχρι τοῦ πνεύματος.
• Μὴ πιστεύετε ἐλαφρῶς· ἐξέταξε καλῶς ποῖος εἶναι ὁ σκοπὸς ἐκείνου, ποῦ σὲ ὀμιλεῖ.
• — Ζεῦστε τί πίνει ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μὲ τὸ ποτήριον, τὸ ὁποῖον περιέχει οἰνόπνευμα; — Πίνει τὰ δάκρυα, τὸ αἷμα, τὴν ζωὴν, τὴν εὐτυχίαν τῆς γυναικὸς του καὶ τῶν παιδιῶν του.

Τὰς ἀγοράς σας εἰς τοῦ
Γ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ
Μεγάλῃ ὁδῷ Μπέγιογλου, 188,
παραπλευρῶς τοῦ Τοκατλιάν.
'Όλα τὰ ἀνδρικά, γυναικῆ καὶ παιδικὰ εἶδη
εἰς τιμὰς ἀπιστεύτως εὐθηνάς.

Τὰ καλλίτερα κρασιά,
τὰ εὐγευστότερα ρακιά
εἰς τὰς ἀποθήκας
Θ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ
ἐν Γαλατῇ, Φερμεντζιλέρ, 86-90. Τηλέφ. 1105.

ΤΟ ΜΙΚΡΟΝ ΚΕΡΔΟΣ
Κατάστημα μανιφατούρας
ΔΗΜΟΣΘ. ΘΕΟΔΩΡΙΔΟΥ
ΓΑΛΑΤΑ, ἐναντι τοῦ Τοῦνελ, 29.
Εἰς αὐτὸ εὐρίσκειτε: Πανιά διαφόρων
εἰδῶν καὶ ποιότητων. Ὑφάσματα μάλλινα
καὶ βαμβάκερά διὰ κυρίας. Φανέλλες,
προσόπια, κουβέρτες, στέρια, τραπεζομάν-
δυλα, πετοέτες κτλ. 'Όλα ἐκλεκτὰ καὶ εἰς
τιμὰς εὐθηνωτάτας.

'Ολα' Όλα
ΔΕΛΤΙΟΝ
παρέχον ἔκπτωσην 30 0/0
εἰς ὅλας τὰς παραστάσεις καὶ τὰς θέσεις τοῦ
ΣΙΝΕΜΑ 'ΡΟΑΓΙΑΔ'
(Θέατρον Βαριετέ).

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΔΕΞΑ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ
ΘΕΟΣΗΜΕΙΑΙ

(συνέχεια ἀπὸ σελ. 247)

Ἡ μαρτυρία τοῦ Μενελίκ.

Μίαν περίπτωσιν ἐξήτασαν προσωπικῶς ὁ αὐτοκράτωρ Μενελίκ μετὰ τοῦ μηχανικοῦ Ilg Ἐπρόκειτο περὶ δολοφονίας μετὰ κλοπῆς, γενόμενης πλησίον τῆς πρωτεύουσας.

Ἐφεραν ἓνα Λομπάσια εἰς τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος καὶ τὸν ὑπέβαλον εἰς ἐκστατικὴν τινα κατάστασιν. Περιεφέρθη πέριξ τοῦ τόπου τούτου ἐπὶ τινα χρόνον καὶ ἐπειτα ἐπροχώρησε πρὸς τὴν πρωτεύουσαν· εἰσῆλθον εἰς μίαν ἐκκλησίαν καὶ προσκύνησε τὰς εἰκόνας· μετέβη καὶ εἰς μίαν ἄλλην ἐκκλησίαν καὶ ἐπίσης ἐφίλησε τὰς εἰκόνας.

Ὅταν ἐφθασεν εἰς τόπον, ὅπου ὑπῆρχε νερὸ—τὸ νερὸ ἀκυρῶνει τὴν γοητείαν, ὡς πιστεύουσιν οἱ ἐντόπιοι—τὸ παιδίον ἐξύπνησε. Τὸ ὑπνώτισαν καὶ πάλιν, καὶ οὕτω μετέβη εἰς διάφορα μέρη καὶ ἐσταμάτησε πρὸ τῆς θύρας οἰκίας, τῆς ὁποίας ὁ ἰδιοκτήτης ἀπουσίαζε· τὸν εὔρον καὶ τὸν συνέλαβον. Ἠρνήθη κατ' ἀρχὰς τὴν ἐνοχίην, ἀλλ' εὐρέθησαν ἐν τῇ οἰκίᾳ κλοπιμαῖα, ἀνήκοντα εἰς τὸ θῦμα, καὶ ἠναγκάσθη νὰ ὁμολογήσῃ. Ὅταν τὸν ἔφερον ἐνώπιον τοῦ Μενελίκ, τὸν ἠρώτησαν τί ἔκαμε μετὰ τὸ ἐγκλημα· καὶ ἐπεδείχθη, ὅτι αἱ πράξεις τοῦ ἀντεστοίχουν πρὸς τὰς πράξεις τοῦ Λομπάσια. Ἐξωμολογήθη, ὅτι πιεζόμενος ἀπὸ τύψιν συνειδήσεως μετέβη εἰς δύο κατὰ σειράν ἐκκλησίας καὶ ἐφίλησε τὰς εἰκόνας.

Ὁ Μενελίκ, θέλων νὰ δοκιμάσῃ εἰς πλέον τὴν ἰκανότητα τοῦ Λομπάσια, ἐπῆρε μερικά κοσμήματα τῆς αὐτοκρατείας εἰς τὸ θυλάκιόν του καὶ ἐκάλεσε τὸν Λομπάσια νὰ τὰ εὕρῃ· τὸ παιδίον περιεφέρθη εἰς τὰ διαμερίσματα τῆς αὐτοκρατείας, ἐπειτα εἰς ἄλλα διαμερίσματα καὶ ἐπὶ τέλος ἐπεσεν ἐντὸς τῆς κλίνης τοῦ Μενελίκ.

Ὁ κ. Ilg δὲν ἀποπειράται νὰ ἐξηγήσῃ τὸ τοιοῦτον θαυμάσιον χάρισμα, τὸ ὁποῖον ἐκεῖ φαίνεται νὰ κατέχουν ἐξαιρετικῶς μόνον μερικά φυλαί, διεσπαρμένα εἰς διάφορα μέρη τῆς Ἀβυσσινίας.

Ἐν τῇ Ἀγίᾳ Γραφῇ.

Ἡ συνήθεια τοῦ ἀναθέτειν τὴν κρίσιν τοῦ Θεοῦ εἰς κλήρους, ἦτο ἀρχαιοτάτη παρ' Ἑβραίοις. Ἐν ταῖς παροιμίαις Σολομώντος λέγεται: «Ὁ κλῆρος ρίπτεται εἰς τὴν κόλπην· ὅλη ὁμοίως ἡ κρίσις αὐτοῦ εἶναι παρὰ Κυρίου».

Ἄλλος τρόπος θεοσημίας ἦτο ὁ διὰ τῶν πολυτίμων λίθων Οὐρίμ καὶ Θουμίμ, τοὺς ὁποίους ὁ ἀρχιερεὺς ἔφερον ἐπὶ τοῦ στήθους· οἱ λίθοι οὗτοι ἠστραπτον ὑπερφυσικῶς πρὸς καταφατικὴν ἀπάντησιν ἐρωτήσεων, διατυπωμένων ἐν σχέσει πρὸς ἐγκαλουμένους ἐπὶ ἀδικήματι ἢ μακουργήματι.

Ὁ Ἰαχωβά ἀπηγόρευσε τὴν διὰ πυρὸς θεοσημίαν, ἐπέβλεπεν ὁμοίως εἰς τὰς ἐγκαλουμένας ὡς μοιχαλίδας τὴν θεοσημίαν τοῦ πικροῦ ὕδατος τῆς κατάρτας, τὸ ὁποῖον παρσκευάζετο ὡς ἑξῆς:

Ἐγραφεν ὁ Ἰερεὺς ἐν βιβλίῳ διαφόρους κατάρας, διὰ τῶν ὁποίων θά πρησθῆ ἡ κοιλία τῆς ἐτόχου καὶ θά σαπῆ ὁ μηρὸς τῆς. Τὴν γραφὴν δὲ τῶν καταρῶν τούτων ἐξέπλυνεν ὁ Ἰερεὺς μὲ ὕδωρ ἅγιον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἔβαλε χῶμα, παρμένον ἀπὸ τοῦ ἐδάφους τῆς σκηνῆς, τὰ δὲ ξηπλύματα τῶν καταρῶν ἀπέτελλον τὸ πικρὸν ὕδωρ, τὸ ὁποῖον ἐπινεν ἡ ἐγκαλουμένη καὶ εἰάν δὲν ἐπάθαινε τίποτε, ἦτο ἀθῶα.

(ἀκολουθεῖ) ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΚΑΛΑΜΙΔΑΣ

ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΑ, ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ ΚΑΙ ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ
Α. Σ. ΜΙΣΙΡΛΟΓΛΟΥΣ
ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
ΤΩΝ ΕΘΝ. ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΩΝ
Δευτέραν, Τετάρτην καὶ Παρασκευὴν, 8-5 μ.μ.,
Γαλατῇ, ὁδῷ Γιοργαντζιλέρ, ἀριθμ. 85,
Φαρμακεῖον Μιχαὴλ Σαρονιφάδου.

ΑΠΟ ΣΑΒΒΑΤΟΥ ΕΙΣ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

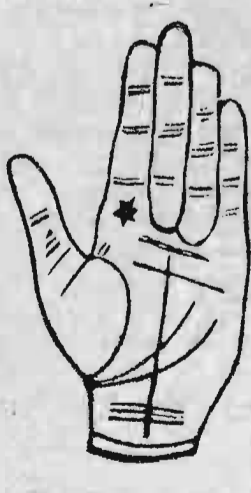
Ἑλλην. Φιλολ. Σύλλογος. — Τῇ αὐριον Κυριακῇ, ὥρα 2 1/2 μ. μ., γενήσεται συνεδρία τοῦ ἀρχαιολογικοῦ τμήματος, καθ' ἣν ὁ κ. Ὀδυσσεὺς Ἀνδρεάδης ποιήσεται ἀνακοίνωσιν: «Περὶ τῶν λειψάνων τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων».

Ἑπαφία ἐκλογή. — Τὴν προπαραθ. Κυριακῇ, 28 Φεβρουαρίου, ἐγένοντο ἐν Κουσκουντζουκίφ αἱ κατ' ἔτος ἐκλογαὶ τοῦ τε μουχτάρη καὶ τῆς Δημογεροντίας. Καὶ μουχτάρης μὲν ἐξελέγη ὁ ἀπὸ τριῶν ἐτῶν διατελῶν τοιοῦτος κ. Τηλέμ. Σ. Βασματζίδης, ἀνὴρ κατὰ πάντα ἀξίος, καὶ τυγχάνων τῆς ἀμερίστου τιμῆς καὶ ὑπολήψεως οὐχὶ μόνον τῆς αὐτοῦ κοινότητος, ἀλλὰ καὶ παρὰ τῶν ἄλλοφύλων, ἀντιπρόεδρος δὲ ὁ κ. Στέφ. Τσογγόπουλος. Δημογέροντες δὲ εἰ κκ. Ἀναστ. Μαρμόπουλος, Γεώργ. Μαλάτης, Ἀναστ. Καραγιαννίδης καὶ Σταῦρος Ταστοῦγλους. Συγκαίροντες αὐτοῖς ἐπὶ τῇ ἐπαφίᾳ ταύτῃ ἐκλογῇ, δὲν ἀμφιβάλλομεν, ὅτι ὁ τε πρόεδρος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ ἐκλεγέντες θά δικαιώσωσι τὰς ἐλπίδας τῶν ἐκλεξάντων αὐτούς.—Π.Ν.Π.

Θάνατος. — Μετὰ πολλῆς τῆς λύτης ἀγγέλλομεν τὸν θάνατον σεμνῆς καὶ ἠταρτέτου δεσποινίδος, τῆς Εἰρήνης Χ. Πολατίδου, ἐπισυμβάντα τῇ π. Πέμπτῃ ἐν Κουσκουντζουκίφ. Ἡ κηδεῖα αὐτῆς ἐγένετο τὴν ἐπιούσαν συγκινητικωτάτη, πολλοῦ παρακολουθήσαντος κόσμου. Εἰς τὴν ἀπαρηγόρητον μητέρα, τὸν ἀδελφόν τῆς κ. Κλήμ. Χ. Πολατίδην, τὰς ἀδελφὰς καὶ τοὺς λοιποὺς συγγενεῖς ἐκφράζομεν τὰ θερμὰ μας συλλυπητήρια, εὐχόμενοι τῇ ἀτυχεῖ Εἰρήνῃ τὴν γῆν ἐλαφρὰν καὶ τὴν μνήμην ἀληστον.

Εὐχαριστήρια. — Ἡ χήρα κ. Μαρία Β. Ραπτοπούλου μετὰ τῶν τέκνων τῆς καὶ ἡ οἰκογένεια Χ' Γεωργίου Χ' Συμεωνίδου ἐκφράζουσι τὰς θερμὰς αὐτῶν εὐχαριστίας πρὸς πάντας τοὺς συμμετασχόντας τοῦ πένθους αὐτῶν ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ προσφιλοῦς των Βασιλείου Ραπτοπούλου καὶ ἰδιαιτέρως πρὸς τὸν θεοφιλ. ἐπίσκοπον κ. Κωνστ. Μεγγρέλην, λίαν προφρόνως προστάντα τῆς κηδεῖας, πρὸς τὴν ἀξιότιμον διεύθυνσιν τῆς Αὐτοκρ. Ὁδομ. Τραπεζῆς, πρὸς τοὺς συναδέλφους τοῦ ἀειμνήστου ὑπαλλήλου τῆς αὐτῆς Τραπεζῆς, οἵτινες κατέθεσαν καὶ στέφανον, πρὸς τὸν Ἑλλην. Φιλολ. Σύλλογον, πρὸς τὸν κ. Ἀβρομ. Ἀβραμιδὴν, ἐκφωνήσαντα τὸν ἐπιτάφιον, πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ 'Απ' Όλα', πρὸς τὸν κλῆρον τῆς ἀρμενικῆς κοινότητος, καθὼς καὶ πρὸς πάντας τοὺς παραστάνας εἰς τὴν κηδεῖαν, καταθέσαντας στεφάνους ἢ ἄλλως πως ἐκδηλώσαντας τὴν συμμετοχὴν αὐτῶν εἰς τὸ πλῆξαν αὐτοὺς βαρὺ πένθος.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ὁ εἰδικὸς περὶ τὴν χειρομαντίαν κ. Jean Paul δέχεται καθ' ἐκάστην εἰς τὴν κατοικίαν του: Μπέγιογλου, Χαμάλ-μπασι, ὁδὸς Δάλια, Χαϊρλή χάν, ἀριθμ. 11. Ὁ ἐπιστήμων οὗτος διὰ τῆς χειρομαντικῆς του δυνάμεως κατορθώνει νὰ ἐξακριβώσῃ τὰ παρόντα, νὰ προῖδῃ τὰ μέλλοντα καὶ νὰ μεταβάλῃ τὴν τύχην τῶν συμβουλευομένων αὐτόν. Ἡ χειρομαντία, ἡ ἀρχαιοτάτη τῶν ἐπιστημῶν, ἐπικυροῦται ἀπὸ τὴν ροὴν τῶν αἰώνων. Πρὸς διαπίστωσιν τῆς ἰκανότητος τοῦ ὡς ἄνω χειρομάντου, ἀποταθῆτε ἀπαξ πρὸς αὐτόν.

Ν. ΚΕΧΑΓΙΟΠΟΥΛΟΣ
ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ
Ἀναλαμβάνει πᾶσαν ἀγωγὴν ἐνώπιον ὄλων τῶν Τουρκικῶν Δικαστηρίων.
Ἡ ἀμοιβὴ διὰ τοὺς ἀπόρους δὲν πληρώνεται.
Γαλατῇ, Μουμχανές, Κουτὰ χάν, 15-17.

ΜΙΑ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

Ο Θεόφιλος, νέος από καλήν οικογένειαν, με άρκετην περιουσίαν, ήτο πολύ συμπαθητικός, άν και είχεν έν ελάττωμα: ότι ήτο μέχρι σχολαστικό- τητος τακτικός εις τόν βίον του. Άλλ' αυτό συνέ- θαινε, διότι οι Ιατροί του είχον διαγράψει βίον ήσυχον και κανονικόν, ένεκα τών φοβερών νευραλ- γιών, από τας οποίας έπασχεν. Η κ. Ευανθία, εις τής οποίας είδειπνε τακτικώς κάθε Δευτέρα, ήλθε να του ταράξη την άρμονίαν της ζωής του αυτής. Η κ. Ευανθία υπελήπτειτο πολύ τόν νέον φίλον της και έσκέφθη, ότι μία σύντροφος θα συντέλει πολύ να πραΐνη τόν πόνον του. Την ιδέαν του γάμου έδέχθη και ο Θεόφιλος, και συνεφωνήθη, όπως την ήμέραν της ύποδοχής της έλθη ούτος εις τό σπίτι της, όπου θα εύρισκετο και η κ. Αριά- δνη, η νεαρά χήρα, η μέλλουσα σύζυγος.

Άλλά την ήμέραν εκείνην ο νέος έσηκώθη με κάτι σφοδράς νευραλγίας εις τούς κροτάφους. Τετέλεσται! Ο Θεόφιλος ένόησεν, ότι ήσαν τά πρώτα συμπτώματα της περιόδου της νόσου και ότι ήτο γελοϊόν να υπάγη τό βράδυ εις την συνέντευξιν. Έν τή άπελπισία του συνέλαβε τότε μίαν ήρωϊκήν απόφασιν. Μπαίνει εις μίαν άμαξαν και τρέχει εις ένα ειδικόν νευρολόγον, με την απόφασιν να του ζητήση να τόν ναρκώση, να τόν ήλεκτρίση, να του κάμη τέλος πάντων κάτι προσω- ρινόν διά μίαν μόνην ώραν, μέχρι της ώρας της επισκέψεως.

Ότιώ πρόσωπα άνέμενον εις την αίθουσαν του Ιατρού. Έπρεπε λοιπόν να λάβη σειράν και, διά να τελειώσουν οι όκτιώ προηγούμενοι του από έν τέταρτον ο ένας, έπρεπε να περιμείνη δύο ώρας, διά να έλθη η σειρά του. Τί να κάμη; έχώθη εις μίαν πολυθρόναν και έβυθίοθη εις νάρκην. Είχον τελειώσει οι δύο πελάται, ότε η θύρα ανοίγει όρμη- τικώς και ένας άνεμοστρόβιλος μεταξωτού φορέ- ματος όρμησάν άνεμος μέσα. Μία γυναίκα νεαρά ήλθε και έκάθησε με ένα στεναγμόν δυσανασητή- σεως. Μετά δέκα λεπτά, με άλλον στεναγμόν, ση- κώνεται και πλησιάζει νευρικά εις τό παράθυρον και άρχίζει να τυμπανίζει τό τζάμι με τά άκρα τών δακτύλων της. Έπειτα έρχεται πάλιν και κάθεται κατόπιν πάλιν σηκώνεται και βηματίζει εις την αίθουσαν με πυρετώδες βήμα. Ο Θεόφιλος λησμο- νεί πάσαν εύπρέπειαν, μουρμουρίζων:

— Αύτή η γυναίκα είναι άεικίνητον! πρέπει να λυπηθώ και τούς άλλους, και να καθήση όλίγον ήσυχος.

Εκείνη έστάθη ένώπιόν του, άκούσασα αυτό, και του λέγει θρασέως:

— Αν υπεφέρατε, κύριε, όπως εγώ, δεν θα έμέ- νατε ήσυχος.

Ο Θεόφιλος, του οποίου τούς νευραλγικούς πόνους είχε διεγείρει περισσότερο η ταραχή αυτή, υπέλαβε δριμύτως:

— Κυρία μου, τίποτε δεν σας άποδεικνύει, ότι δεν υποφέρω και εγώ, όπως σεις.

— Πιθανόν' άλλ' εάν η ασθένειά σας άπαιτή να μένετε σάν μουμία άκίνητος, η ιδική μου άπαι- τεί κίνησιν. Και υποθέτω, ότι είναι κανείς έλεύ- θερος να υποφέρει όπως θέλει. Εις τόν παροξυ- σμόν μου λοιπόν εγώ πρέπει να κινούμαι.

— Μα αυτό είναι όκληρόν διά τούς άλλους, όταν εύρίσκεσθε εις μίαν δημοσίαν αίθουσαν.

— Είθε πολύ όλίγον λεπτός, κύριε.

— Δεν ήξεύρω εάν είμαι λεπτός η όχι, άλλ' όταν έχω την νευραλγίαν μου εις τό κεφάλι, θέλω να έχω ήσυχίαν.

— Και εγώ θέλω να έχω κίνησιν, όταν έχω την νευραλγίαν μου στα δόντια.

— Να πάτε να τά βγάλετε!

— Όραία συμβουλή! τότε να πάτε και σεις να βγάλετε τό κεφάλι σας. Δεν θα χάσετε και μεγάλο πράγμα!

Εκείνη — Θα σας κοστίζει πολύ η άναχώρησίς μου;
Εκείνος — Όχι τόσο, όσον παρ' όταν έμένετε κοντά μου.

Αύτην την άφιμοσίαν ήκολούθησε σχετική ήσυ- χία. Έσήμανε τέσσαρες' εις μόνον πελάτης υπε- λειπέτο άκόμη, διά να έλθη η σειρά του Θεόφιλου. Η συνάδελφος του έν τή νευραλγία, ήλθε τότε και, καθήσασα πλησίον του, του λέγει:
— Κύριε, σας ζητώ συγγνώμην διά την δριμύ- τητα, με την οποίαν σας έφέρθη προδ όλίγου,

Υπέροχον έπιτυχίαν σημειώνει καθ' εκάστην ο Κινηματογράφος Άμφιθεάτρου με την

ΚΑΜΠΙΡΙΑΝ

τό έργον αυτό, τό όποϊον άφίνει εποχήν εις τά κινη- ματογραφικά χρονικά της πόλεως μας. Σκηνοθεσία μοναδική, ιστορικής φύσεως, αναπαριστάσαι έν όλη αυτών τή μεγαλοπρεπεία γεγονότα εκ του αρχαίου βίου, άμφίσεσις πολυτελείαται, άναζωογονούσαι την ζωήν τών αρχαίων Ρωμαίων και Καρχηδονίων, φυσικαί αναπαραστάσεις τών έκρήξεων της Αίτης, καθώς και μάχι εκ του Καρχηδονιακού πολέμου, όλ' αυτά με άλληλουχίαν θαυμαστήν περιβάλλουσι τό κύριον θέμα της άρπαγής και άπολυτρώσεως της Καμπίριας. Έπί πλέον μουσική, γραφείσα έπιτηδες διά τό έργον τούτο από τόν συνθέτην της «Καβαλερίας Ρουσικάνας» Μασκάνη και έκτελουμένη έπιτυχώς από την όρχήστραν του Κινηματογράφου, συνοδεύει την εξέλιξιν του έργου.

Μετά τόν περιφανή θρίαμβον του Κινηματογρά- φου Άμφιθεάτρου, με την άλησιμόνητον Καμπίριαν, μας αναγγέλλεται εις τό πρόγραμμα της Δευτέρας νέος πάλιν θρίαμβος, νέα έπιτυχία με την μεγάλην και θαυμασίαν ταινίαν:

ΗΣΥΧΙΑ, ΘΕΕ ΜΟΥ!

έν η πρωταγωνιστιή η διάσημος καλλιτέχνης Δόξα Βισκόντη. Τό θαυμάσιον αυτό δράμα: ΗΣΥΧΙΑ, ΘΕΕ ΜΟΥ! είναι τό κάλλιστον εκ του ρεπερ- τουάρ της γλυκνιάτης Δόλας, ήτις αναπτύσσει έν αυτώ όλην την λεπτοτάτην τέχνην της, ένθουσιάζουσα και συναρπάζουσα τόν θεατήν.

άλλ' όταν υποφέρει κανείς, βλέπετε... Έπί τέλους, φαίσεσθε εύγενής άνθρωπος' δεν μου κάμπετε την χάριν να μου παραχωρήσετε την σειράν σας;
— Λυπούμαι πολύ, κυρία, απήτησεν ο Θεόφι- λος, άλλ' είναι ήδη τέσσαρες και δέκα, και εις τας πέντε έχω σπουδαιοτάτην συνέντευξιν. Πιστεύ- σατέ με.

— Άκριβώς όπως εγώ, κύριε. Εις τας πέντε πρέπει να παρευρεθώ εις μίαν φίλην μου διά σπουδαιοτάτην ύπόθεσιν και δι' αυτό σας παρα- καλώ' πρόκειται περί του μέλλοντός μου.

— Άκριβώς και περί του ίδιού μου, κυρία. Και πρέπει να φανώ άκριβής.

— Σταθήτε να σας είπω περί τίνος πρόκειται, κύριε, και θα ιδήτε άν έχω δικαίον να βιάζωμαι. Πρόκειται... πρόκειται περί γάμου.

— Άλήθεια; λοιπόν, κυρία, σας όρκίζομαι, ότι και εγώ βιάζομαι, διά να παρουσιασθώ εις μίαν μέλλουσαν σύζυγον.

— Μα με περιπαίζετε, κύριε;

— Με συγχωρείτε' ούδέποτε περιπαίζω.

— Και έχετε συχνά αυτούς τούς παροξυσμούς;
— Συνήθως κάθε δεκαπέντε ήμέρας, άλλ' αυτήν την φοράν ήτο έκτακτον. Άναμφιβόλως ένεκα της συγκινήσεως αυτής της επισκέψεως. Όλα τά έκτακτα συμβάντα με πειραζούν.

— Όπως κ' έμένα' ένω ήμην τόσο ήσυχος, αυτό τό περιστατικόν με έτάραξε φοβερά. Κυρίως δεν πάσχω από νόσον, και να σας πω μάλιστα, μία συναναστροφή, μία συνομιλία... Νά, τώρα αισθά- νομαι τόν έαυτόν μου πολύ καλλίτερα.

— Κ' εγώ επίσης. Τόσα και τόσα φάρμακα μετε- χειρίσθη και δεν έδοκίμασα αύτό τό πράγμα, ότι μία συνομιλία με μίαν χαρίεσσαν κυρίαν, όπως σεις, εύθύς με πραΐνει.

— Είθε πολύ κολακευτικός, κύριε.

Έπηκολούθησεν όλίγων λεπτών σιγή' έπειτα η κυρία επανέλαβε:

— Και είναι μακράν τό μέρος, πού θα πάτε;

— Εις τό Άγιά χαμάμ, κυρία.

— Ά! άκριβώς εκεί θα υπάγω και εγώ. Τότε, κύριε, μου έρχεται μία ιδέα' άφοϋ έγινामε και οι δύο καλά, δεν άφίνομεν τόν Ιατρόν εις τά κρύα του λουτροϋ, πού μας έκοιμε να περιμένωμε τόσας ώρας, και να πάμε μαζί εις τό μέρος, όπου έχομεν εργασίαν;

— Ευχαριστώ, κυρία! άλλά έντρέπομαι μήπως με θεωρείτε άνάγωγον.

— Καθόλου' όταν υποφέρει κανείς, βγαίνει από τά δριά του. Όστε και έμένα θα με θεωρήτε τότε, τρελλήν.

— Όχι άρκοϋμαι να σας θεωρώ πολύ θελκτι- κήν κυρίαν. Και εύχομαι, εκείνην, την οποίαν ση- γαίνω να είδα, να σας όμοιάξη κατά τας χάριτας... Μήπως γνωρίζετε κατά τύχην κάποιαν κυρίαν Άριάδνην;

— Πώς την είπατε;

— Κυρίως Άριάδνην, την νεαράν χήραν, εις την οποίαν πρόκειται να συστηθώ.

— Πού; εις της κυρίας Ευανθίας;

— Μάλιστα.

— Μα, κύριε, η κυρία Άριάδνη είμαι εγώ! Σεις μήπως είθετε ο κύριος Θεόφιλος;

— Ο ίδιος.

— Ά! τί τύχη! Φατε είναι περιττή η ύστασίς μας. Δώστε μου λοιπόν τό χέρι' σας να πάμε μαζί εις της κυρίας Ευανθίας!

(Μετάφρασις)

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ

Advertisement for 'Όλα Όλα ΔΕΛΤΙΟΝ' (All All Deltaion) featuring the play 'ΗΣΥΧΙΑ, ΘΕΕ ΜΟΥ!' and listing the cast and venue details.

Τά παλαιά Κρασιά ΔΟΝΑ-ΒΑΓΙΑΚΗ

συνιστώνται υπό των καλλιτέρων Ιατρών ως τά μόνα κατάλληλα δι' άναρρωνύοντα, αδυνάτους και άναεμεκούς.

Μπέγιογλου, Χαράλ-μπαση, αριθμ. 52